



L'FMI A ISTANBUL PÀGINES 14, 15 i 18
El Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial (BM) es van reunir a Istanbul de l'1 al 8 d'octubre. Les primeres protestes van anar a càrrec d'una coordinadora creada expressament per l'ocasió: DirenIstanbul (Resistanbul).



LLUITA CONTRA EL TAV PÀGINA 17
La lluita contra el TAV base s'intensifica. Diverses persones s'han mantingut enfilades a tres faigs centenaris des del 28 de setembre per aturar les obres del tram Itsasondo-Ordizia. En una acció sorpresa, quatre persones es van enfilar als arbres.



EL QUE AMAGA GOOGLE PÀGINA 26
Actualment, a la sala annexa de la Fundació Suñol Nivell zero, podem veure *Llocs que no existeixen*, d'Isaki Lacuesta i Isa Campo, una videoinstal·lació que consisteix en una sèrie de retrats i filmacions d'espais reals que Google Earth amaga.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N156

14 d'octubre de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Els residus nuclears es transporten en secret i passen per zones habitades

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2-3

Els combois circulen per l'AP-7, per les línies de Renfe i pel port

DAVID DATZIRA



INCIDENT FERROVIARI A Cerdanyola, a tocar de la UAB (FOTO): El 12 de gener d'enguany, Interior va activar el pla Transcat arran d'un incident a la màquina locomotora que traslladava vagons carregats amb mercaderies perilloses. Segons ha pogut saber aquest setmanari, es tractava de residus nuclears. No es va informar la població.

L'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet vol expropiar 109 habitatges

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

El veïnat del municipi s'organitza per evitar l'aprovació del pla urbanístic que desnonarà desenes de famílies al barri del Singuerlin. El consistori promet pisos nous.

El KOP d'El Prat té data de desallotjament pel proper 22 d'octubre

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

El jutjat de primera instància ha Eposat aquesta data com a termini màxim perquè s'abandoni l'edifici okupat des de fa set anys.

Els Legionarios de Cristo volen adoctrinar infants a Collserola

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

La pressió veïnal ha forçat un alen-timent dels tràmits per instal·lar una escola de la secta ultradretana al costat del parc natural.

La Catalunya Nord i els 350 anys del Tractat dels Pirineus

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Aquest 2009 es compleixen 350 anys del Tractat dels Pirineus i

un seguit d'entitats socials i polítiques de la Catalunya Nord impul-sen una sèrie d'activitats de divul-gació i reivindicatives.

Els experts diuen que la vacuna de la grip A pot fer més morts que el virus

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

, estirant del fil

ENERGIA · L'URANI ARRIBA AL PAÍS GAL A TRAVÉS DE L'AP-7 O EL FERROCARRIL I TRAVESSA EL TERRITORI CATALÀ

Els residus nuclears d'Ascó i Vandellòs creuen zones habitades camí de França

Higínia Roig
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El territori català pateix un moviment de matèries radioactives desconegut. La majoria de l'urani que s'utilitza a l'Estat espanyol s'ha d'importar de tercers països -bona part del Níger, per la participació econòmica que hi té ENUSA- i fa el viatge per via marítima. L'urani arriba impur i mesclat amb altres minerals. Des de ports com el de Barcelona es transporta fins a Salamanca, on hi ha ubicada l'empresa ENUSA (Empresa Nacional de l'Urani SA). Allà es processa i s'envia a Tricastin (França) per convertir-lo en urani enriquit (U-238). Aquest transport es fa a través de l'AP-7 o via ferrocarril, sempre per territori català. Un cop enriquit, l'urani torna a baixar en direcció a les diferents centrals catalanes i espanyoles. Un cop s'ha utilitzat l'urani, queda el famós residu d'urani empobrit (U-235, utilitzat pel revestiment d'armament pesant), que es torna a enviar cap a França, on s'emmagatzemen els residus d'alta activitat. Això implica que un mateix material radioactiu pot arribar a passar fins a quatre vegades pel nostre territori.

Les càrregues radioactives poden arribar a passar fins a quatre vegades pel nostre territori

Determinades carreteres catalanes acullen periòdicament transports nuclears de risc. Només durant el 2009, s'han fet un mínim de tres provisions de 460 quilos d'urani a Tarragona, a les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs. Ahhora, també n'han sortit residus de combustible en direcció cap a la central nuclear de Blyais-2: tres des del gener de 2009. Aquesta és la ruta nuclear sistematitzada a casa nostra. Viatges periòdics provinents de Juzbado (Salamanca) i sortides cap a França per carretera o tren en direcció a les centrals nuclears franceses, on es ven el combustible emprat o es reprocessa per tornar a les piscines nuclears de casa nostra. El combustible gastat emet radiacions alfa, beta i gamma, a més de generar calor a conseqüència de la desintegració radioactiva. El darrer transport per carretera, de 460 quilos d'urani enriquit, es va fer el 15 de juny. Provenent de Salamanca, el material va pernoctar a l'àrea especial de Lavaflix (Tarragona), a l'AP-7, l'única autoritzada en territori català per acollir aquesta mena de transports.



Indret on es va produir l'incident del 12 de gener, al quilòmetre 22 de la línia ferroviària de RENFE, entre les estacions de Mollet i Cerdanyola-UAB

El 12 de gener oculten un incident
Fonts sindicals del servei ferroviari consultades per la DIRECTA han tingut coneixement que, el dilluns 12 de gener, entre les 7 i les 9 del matí -l'hora punta d'accés a la feina i a la vida universitària al campus de la Universitat Autònoma de Barcelona, molt propera al lloc dels fets-, un tren que anava en direcció a Tarragona amb mercaderies perilloses va restar aturat durant dues hores a les vies. Una avaria de tracció de màquina al quilòmetre 22 de la via ferroviària, entre les estacions de Renfe de Mollet i Cerdanyola del Vallès-UAB, va forçar que es disparés l'alarma. Efectius dels Mossos d'Esquadra es van desplaçar a l'indret, tot i que el contingut de la càrrega ha estat tractat com a "confidencial". Aquest secret, el destí del tren -Tarragona- i el fet que el dilluns sigui el dia escolar habitualment per dur a terme transports nuclears, ha aixecat la sospita sobre la dimensió real de l'incident. A més a més, el tren avariava a ser traslladat a la mateixa estació de Cerdanyola-UAB, on va romandre aturat com a mínim fins a les 9 del matí. Es va activar el Transcat (Pla especial d'emergències per accidents en el transport de mercaderies perilloses per carretera i fe-

rrrocarril) i, finalment, el tren es va dirigir cap a Tarragona per la mateixa línia de mercaderies on transiten els trens amb càrregues d'urani, després que Renfe enviés una nova màquina des de Rubí, segons han informat les mateixes fonts. Tot plegat apunta que, probablement, es tractava d'un tren carregat amb combustible nuclear o algun residu o material radioactiu.

Una avaria fa que un tren de mercaderies perilloses s'aturi dues hores entre Mollet i la UAB

L'Aeroport i el Port de Barcelona també són vies d'entrada
Altres informes elaborats per la Generalitat revelen inspeccions rutinàries a l'Aeroport del Prat, al Port de Barcelona i a empreses mercantils en relació a aquestes mercaderies perilloses. Per exemple, el 20 de setembre de 2008, es va fer una ins-

pecció en un vaixell carregat amb quatre contenidors d'urani natural procedents de Nitra Benin amb destinació a la fàbrica de Comurhex, que van ser carregats en camions de l'empresa ETSA. Comurhex és l'empresa que, l'agost de 2008, va protagonitzar una fuga d'urani a les seves instal·lacions de Pierrelatte, al sud-est francès. L'empresa està integrada al grup A, que l'estiu passat va provocar la fuga de 74 quilos d'urani a la conca del Roine.

El 9 de febrer, una nova inspecció a l'empresa TME de Gavà va confirmar que la recollida de matèria radioactiva a l'Aeroport del Prat per derivar-la a diverses instal·lacions radioactives catalanes, valencianes i aragoneses havia estat derivada a l'empresa de nova constitució Transportes Torres C7.

Respecte les centrals nuclears, l'11 de març a les 18:50 hores, va arribar a la Central Nuclear d'Ascó i un transport de combustible procedent de Juzbado (Salamanca). Es tractava d'un camió amb dotze contenidors que, un cop buidats del tot, serien retornats a ENUSA, l'empresa pública presidida per José Luis González Martínez, que explota el sector de l'abastament de combustible nuclear.

Dos dies després, la Central Nuclear de Vandellòs (Baix Camp) va rebre una visita de l'empresa ETSA per endur-se un transport de residus radioactius de mitjana i baixa inten-

L'11 de març va arribar a Ascó i un transport perillós procedent de Salamanca, un camió amb dotze contenidors

sitat cap a la instal·lació que l'empresa pública ENRESA -presidida per José Alejandro Pina- té a El Cabril, a la serralada Albarrana de Còrdova. S'hi van carregar divuit bidons metàl·lics de 220 litres. El camió va sortir el 16 de març a les nou del matí i, al full de ruta presentat, estimava l'arribada a destí cap a les onze de la nit del mateix dia. El complex d'El Cabril només acull residus de baixa i mitjana intensitat, amb una vida estimada de 300 anys.

DAVID DATZIRA

> La darrera incidència de seguretat i vigilància comunicada per la central nuclear d'Ascó i la setmana passada -36 hores sense vigilància exterior contra incendis- i els dubtes oberts sobre l'abast de la incidència ocorreguda el 12 de gener amb un tren de mercaderies perilloses que es va avariar durant dues hores a Cerdanyola del Vallès han tornat a posar de manifest el risc nuclear que afecta Catalunya en general i, en particular, el que deriva del transport de les matèries radioactives per fer funcionar les centrals nuclears per carretera i en tren.

, estirant del fil

MATEU

Les rutes secretes de l'urani a Catalunya

Dos informes de l'any 2009: una ruta per carretera i una incidència ferroviària

<p>Per Carretera</p> <p>NOTIFICACIÓ DE TRASLLAT DE MATERIAL NUCLEAR PER CARRETERA 15 i 16 de juny de 2009</p> <p>HORA DE SORTIDA: 7h del 15 de juny de 2009 HORA D'ARRIBADA: 22h del 15 de juny de 2009</p> <p>LLOC DE SORTIDA: Enusa-Juzbado (SALAMANCA) LLOC D'ARRIBADA: TARRAGONA</p> <p>MERCADERIA: 8 ELEMENTS COMBUSTIBLES D'URANI DE 464,3 KG LA UNITAT, AMB ENRIQUIMENT NOMINAL 3,70 %, U235</p> <p>UNITATS DE TRANSPORT: 1</p> <p>OBSERVACIONS: Pernoctarà a TARRAGONA I SORTIRÀ EL 16.06.09, A LES 06h APROX., AMB DESTÍ FINAL A LA CENTRAL NUCLEAR DE BLAYAIS 2, FRANÇA.</p>	<p>Per Tren</p> <p>NOTIFICACIÓ D'ACCIDENT DE TREN AMB MATERIAL NUCLEAR 12 de gener de 2009</p> <p>HORA DE LA INCIDÈNCIA: 7:05h del 12 de gener de 2009 HORA REPARACIÓ: 8:01h del 12 de gener de 2009</p> <p>ORÍGEN: TARRAGONA DESTÍ: FRANÇA</p> <p>MERCADERIA: PRODUCTES PERILLOsos SEGONS FONTS OFICIALS, RESIDUS NUCLEARS SEGONS FONTS SINDICALS FERROVIÀRIES.</p> <p>UNITATS DE TRANSPORT: LOCOMOTORA I VAGONS</p> <p>OBSERVACIONS: HAVIA DE CIRCULAR EN DIRECCIÓ A FRANÇA, PERÒ VA HAVER DE SER REMOLCAT FINS AL SEU PUNT D'ORÍGEN.</p>
---	--

ORIGEN SALAMANCA → Reus → Tarragona → Vilafranca → Sabadell → Granollers → Sant Cugat → Barcelona → Pernoctació a l'Àrea de Mercaderies Perilloses de l'Empresa Lavaflix, al Polígon de Tarragona → Destinació França → Girona

ACCIDENT AL KM 22 DE LA VIA DE CERDANYOLA A MOLLET

Mapa de l'àrea de l'accident: Terrassa, Sabadell, Polinyà, Mollet, Sant Quirze, Barberà, Bellaterra UAB, Sant Cugat, La Llagosta, Cerdanyola.



Les rutes per carretera

Xarxa d'itineraris per Mercaderies Perilloses (XIMP), modificada parcialment el 14 de gener arran de la transferència de competències a la Generalitat. Cal assenyalar l'àrea de Lavaflix, l'única a Catalunya per residus nuclears, on pernocten els combois quan es fan transports. En principi, el túnel del Cadí resta exclòs, però és un recorregut autoritzable.

ENERGIA · GREENPEACE DENUNCIA L'INCOMPLIMENT DEL PACTE DEL TINELL

La política energètica pronuclear s'oculta darrera un fosc tel institucional

Higinya Roig
 estirantdelfil@setmanaridirecta.info

El Sindicat Ferroviari ja va denunciar, el novembre de 2006, que el corredor ferroviari de Portbou -porta d'entrada massiva de mercaderies- no disposava de prou recursos ni infraestructures per atendre els incidents mensuals que es registren amb matèries perilloses. El sindicat alertava que, com a mitjana, cada mes es produïa una incidència i no existien els mitjans tècnics, humans i materials necessaris per abordar-les. Entre el 1997 i l'any 2000, no més a les comarques gironines, es van registrar divuit accidents, cinc en ferrocarril i tretze per carretera.

Tanmateix, la Coordinadora Tanquem les Centrals Nuclears -que recorda que l'energia nuclear "és l'energia de producció més costosa, perillosa i bruta"- assenyala que el funcionament d'una sola central nuclear durant un any implica remoure més d'un milió de tones de mineral d'urani, generar set tones de residus i el transport implícit per desplaçar-lo i emmagatzemar-ho geològicament sota terra. Com una hipoteca de futur, només el desmantellament de la central nuclear de Vandellòs-1 (el primer que es va fer a l'Estat espanyol), iniciat el 1999, tenia un cost mínim estimat de 110.000 milions de pessetes, carre-

gats a la ciutadania a través del rebut de la llum en base a la moratòria nuclear aprovada el 1984 pel PSOE. L'operació va evidenciar els elevats costos i riscos irreparables de la societat nuclear vers la salut, la seguretat i l'economia de les generacions futures.

Opacitat, confidencialitat i risc
 A casa nostra, el transport nuclear gaudeix d'una opacitat especial i d'uns reglaments que n'han legislat la confidencialitat, en el marc de l'Acord Europeu per al Transport de Mercaderies

El Consell de Seguretat Nuclear admet que, des de 2004, els incidents a les centrals han crescut un 150%

ries Perilloses per Carretera (ADR) i la guia de seguretat de l'Organisme Internacional de l'Energia Atòmica. Tanmateix, el mateix registre del Consell de Seguretat Nuclear espanyol admet que, des de 2004, els incidents a les centrals nuclears espanyoles han crescut un 150%.

En altres estats europeus, com l'alemany, aquesta mena de transports estan severament qüestionats. El novembre passat, 16.000 agents van protegir un transport de residus en direcció al cementiri nuclear de Gorleben. Prop de 20.000 persones -entre joves antinuclears, veïnat i camperols- van marxar contra un comboi que havia partit de la planta de reprocessament francesa de La Hague.

El frau del pla energètic del tripartit
 Segons es desprèn de l'últim informe sobre polítiques energètiques de la Generalitat elaborat per Greenpeace i datat el juliol de 2009, el govern tripartit del PSC, ERC i ICV-EUiA ha optat per imposar un model que perpetua la presència de les centrals nuclears a Catalunya.

Les conclusions són clares: s'han incomplert les promeses del Pacte del Tinell i s'ha tirat pel dret amb la consolidació d'energies contaminants i perilloses que, a més a més, fan créixer considerablement les emissions de CO2. L'any 2004, Pasqual Maragall, Josep-Lluís Carod-Rovira i Joan Saura es van comprometre a promoure les energies renovables, establir un calendari de tancament de les centrals nuclears i construir centrals tèrmiques de cicle combinat com a tecnologia de transició cap a un escenari de sostenibilitat energètica. A la pràcti-

ca, les centrals de cicle combinat s'han imposat com a objectiu prioritari en si mateixes i el calendari de vida de les nuclears no té cap data de tancament a l'horitzó. La Generalitat, segons Greenpeace, "ha renunciat a un futur amb un 100% d'energies renovables i s'ha parapetat sota l'argument que les plataformes en defensa del territori han impedit la instal·lació de parcs eòlics i fotovoltaics". Finalment, en paraules de l'entitat ecologista, "l'executiu català s'ha volgut posar la fita de la fusió nuclear com una opció realista d'energia inesgotable, cosa que no és certa, de cap manera". Dins aquest full de ruta, també s'inclou la previsió de construir un cementiri nuclear (al municipi de Tivissa o en algun altre indret proper a Ascó i Vandellòs) on encabir els residus -només la central Vandellòs i comptava un volum anual de 87,500 quilograms de residus- que es generen durant les properes dècades i, així, evitar el cost pressupostari que suposa haver de desfer-se dels contaminants a través d'empreses especialitzades en territori francès.

Els portaveus del 'lobby' nuclear català
 L'inici de l'ofensiva nuclear actual coincideix amb la creació de l'anomenat Fòrum Internacional de la Quarta Generació (GIF) el juliol de l'any 2001 (veure <http://www.gen-4.org/>), però les maniobres del lobby nuclear per beneficiar-se de la catàstrofe climàtica es remunten a les primeres reunions dels signants de la Convenció Marc de les Nacions Unides sobre el Canvi Climàtic (anomenades COP). Els representants del lobby nuclear van intentar aconseguir que l'energia nuclear figurés com una de les tecnologies que donava dret a certificats de reducció "d'emissions" de CO2, in-

cloent-la dins els anomenats "mecanismes de desenvolupament net" per combatre el canvi climàtic. Durant la segona edició de la COP 6 (Bonn, 2001), aquests representants van comprovar el rebuig definitiu d'una aspiració que es remuntava a les primeres reunions de la COP. Evidentment, aquest fracàs no va fer minvar la intensitat de la campanya desenvolupada des del GIF. La llista de personatges que han fet declaracions repetint el catequisme de GIF -assumit en versió domèstica pel Fòrum Nuclear- resulta inacabable. Destaquen, per la

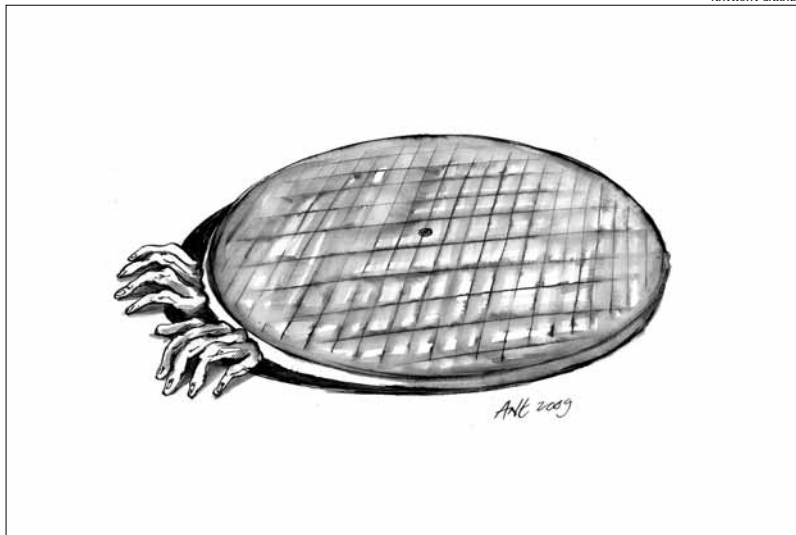
Dins del 'lobby' nuclear podem trobar José Montilla, Felipe González, Cándido Méndez, Feliciano Fidalgo o José Luis Díaz

seva importància i reiteració, els casos de Feliciano Fidalgo i Cándido Méndez (apel·lant a la creació de llocs de treball), Felipe González, Carlos Robles Piquer, Eduardo González Gómez i Maria Teresa Domínguez, Antonio Garamendi (responsable d'energia de la CEOE), Gerardo Díaz Ferrán (president de la CEOE), Agustín Alonso Santos, Javier Plomall (director de l'AEGE, que són les quaranta empreses integrades a l'Associació de Grans Consumidors d'Energia), José Montilla, José Luis Díaz (president de l'Associació Espanyola per l'Economia Energètica i de la Fundació Repsol-YPF) i un llarg etcètera.

, impressions

Jorge Moruno Danzi • Sociòleg
opinio@setmanaridirecta.info

Els de sota no ens en sortirem, de la crisi



ANTHONY GARNER

Ara que se senten cants a la recuperació econòmica i la sortida de la crisi -amb l'Estat espanyol a la cua i estancat donada la insistència en un model productiu basat en el maó i el turisme-, podem tornar a plantejar-nos qüestions que, amb l'hegemonia mediàtica de la crisi, havien quedat rere el teló. Sortir de la crisi significaria tornar a un clima de normalitat econòmica, interpretat com un veritable alleujament que aparentment ens tranquil·litza a tots. És el resultat d'un joc pervers que, davant l'allau de l'atur massiu i l'augment de les deslocalitza-

La lògica és la de superar el *tripalium* -tortura-treball- i no concebre'l com un bé conquerit

cions, la inversió de les empreses i l'augment de benefici es tradueix en la possibilitat de retorn a la feina i, per tant, s'entén com una bona notícia per la població. Però el

cert és que aquesta tessitura parteix de l'elecció entre una catàstrofe d'amplitud escatològica o la certesa de la precarietat i la temporalitat. Així, trobar una feina -per molt devaluada i desqualificada que sigui- assoleix el rang de gairebé un privilegi: *almenys tens curro!*

L'esquerra -també l'antagonista- reproduceix els mateixos marcs conceptuals en no albergar cap alternativa a la lògica de la plena ocupació i sacralitzar el culte al salari i a la feina segura. Continuar recolzant-se en esquemes caducs que responen a altres temps quan el treball viu -és a dir, aquells que ens

constituïm com a explotats- es presentava com un excedent per al capital, és una cursa perduda. Avui dia, la tendència és a la inversa. Ara nosaltres som la carència i sobrem en els plans del capital que, gràcies a la revolució tecnològica, es permet la llicència de prescindir d'una part de la força de treball i la que hi inclou és hiperexplotada. Per això el cercle d'inclusió ciutadana a través de l'ocupació es troba en crisi quan el salari -ara fragmentat i intermitent- no garanteix la certesa i l'exclusió social sotja de molt a prop. En aquesta conjuntura, la gramàtica política de la modernitat cau a trossos i, amb ella, el model de representació sindical que, refugiats en defenses les condicions i convenis laborals del clàssic treballador industrial i fordista, es mostren incapaçs d'articular mecanismes de representació amb la generació precària.

És possible que l'alternativa a seguir sigui el vell fonament comunista: desposseir-se de l'alienació del treball fins acabar per abolir-lo. La lògica és la de superar el *tripalium* -tortura-treball- i no concebre'l com un bé conquerit sinó com un llast. Hem de trencar amb la seva ètica. És la millor forma de començar: ajudar els milions d'aturats, el 65% de treballadors que no cobren més de 1.000 euros, el 31% de precarietat de l'Estat espanyol. Reapropiar-se del que és nostre, del que ens és comú. Es pot començar a plantejar en la reivindicació d'una renda bàsica que reinventi alguna cosa nova entre el treball segur, alienant i rutinari i la incertesa i la flexibilitat neoliberal. En el dret al transport gratuït i la lliure mobilitat de les persones, el

programari lliure, el *copyleft* i en abocar treball sobre les màquines. En contra de les patents i els drets d'autor que condicionen la nostra salut -farmacèutiques-, els aliments -llavors de Monsanto-, la cultura -SGAE-, l'educació -Bologna, mercantilització del coneixement-, a compte del vaivè dels índexs borsaris.

Sortir de la crisi no farà més humanes les relacions capitalistes, que sempre estan en contínua expansió

Sortir de la crisi no farà més humanes les relacions capitalistes, sempre en contínua expansió i creixement exponencial. Fins i tot en època de bonança econòmica -de 1995 a 2005- sota el mandat del PP, el salari mitjà va caure un 5%, la qual cosa demostra que ja estàvem en crisi abans i ho continuarem estant després. Abandonar els paràmetres imposats per la lògica esquizofrènica del comandament capitalista passa per canviar el taulell de joc i elegir noves fitxes per poder enfrontar les relacions de dominació, que ara es basen en assetjar l'abundància de la riquesa i no ja en la gestió de la seva escassetat. Tornar al passat no és possible ni desitjable, construir noves categories i pràctiques polítiques per al present és la tasca del segle XXI.

Jordi-Joan Rubí i Torres • Pres a Can Brians
opinio@setmanaridirecta.info

Arenys i l'Espanya de la pandereta

Des d'aquí estant, assegudet com cal en aquestes ocasions, veig passar un ofuscatsenyor falangista. Dels falangistes de tota la vida. Un pobre fracassat que ve restret, caminant erràticament, duent una ampolla de cervesa, una gallina sota el braç i tot un seguit de ventositats al darrere.

L'acòlit porta una famèlica bandera espanyola amb un depressiu pollastre estampat al mig i mossega el que m'ha semblat que és un miserable entrepà de tonyina embolicat amb paper de diari. Llueix unes ulleres de sol brutes, una gorra militar i dues patilles ben llargues. Una a cada banda de la cara. Reconec que qualsevol altra

distribució em resultaria sospitosa, però amb aquests espanyols no se sap mai. També presumeix d'un bigotet hitlerià, però no sé pas si dir-ho. Se'l veu perdut i atrafegat. Dóna voltes i sua com un porc. Em mira, se li escapa un rotet i -esgotat- em pregunta alguna cosa. No l'he entès. Ho repeteix i, amb una actitud perversa i mesetària, em pregunta de nou no sé pas què sobre Arenys de Munt. "No t'entenc, noi", li dic. Però se m'atansa, es fot de cap contra la vorera, se li escapa la gallina i un altre pet, s'aixeca i jo -content com un gingoldo- mostro de la meva comprensible alegria. Fins aquí, tot normal. Mai havia vist caure la Falange de tan a prop.

L'ofuscatsenyor falangista, dels falangistes de tota la vida, amb una actitud perversa i mesetària, em pregunta de nou no sé pas què sobre Arenys de Munt

Passen uns segons i, amb un aspecte grotesc, fastiguejat i foragitat però amb extrema lentitud de pensament, es veu com l'individu pateix un col·lapse mental. "Pobret", penso.

En acabat -el col·lapse-, es posa a blasfemar, m'insulta i, en treure's les ulleres, veig que a banda que són molt graduades, un ull li mira a Valladolid i l'altre sembla que cerqui en Berlusconi. Maleida endogàmia.

La situació ja resulta prou curiosa quan, de cop i volta, comença a escopir entre espasmes i improprietat. Tot seguit i amb un gest força florit, aixeca el braç dret amb la mà plana i no sense senyals d'asfíxia. A continuació, se li trenca l'embotida i

soferta camisa blava just per sota l'aixella. Patètic.

Amb una gran valentia moral, deixa caure l'entrepà de tonyina i es fot a cridar *vivaspañas*. Com és lògic i natural, la gallina, que era empordanesa i s'havia quedat a veure com acabava tot plegat, i jo mateix em el mirem amb prou deteniment i certa complicitat. Infelçment -pel pobre parroquià en qüestió que, sigui dit de pas, es diu Paco i és fill d'algun infortuni-, no aplaudim pas. Tot el contrari. Jo em declaro obertament darwinista i espero que s'extingeixi. La mainada i les iaies -nouvingudes en aquest precís instant- el fregeixen a cops de roc al cap i la gallineta -farta de tot-diu que prou, que ja no vol pondre cap més ou.

Xavier Díez · Historiador
opinio@setmanaridirecta.info

De l'autoritat a la síndrome de Bartleby

Amb l'inici de curs, la presidenta de la Comunitat de Madrid, Esperanza Aguirre, anuncià la instal·lació de tarimes als centres educatius, amb la intenció de reforçar l'autoritat dels docents. És un gest en la direcció d'enfortir una tendència creixent entre la classe política, el *sarkozysme*. L'actual ocupant de l'Elisi, abans de presidir la *République*, va apropiat-se d'un cert discurs anti68, molt debatut els darrers anys, consistent a atribuir tots els mals de la descomposició social a la revolta individualista i llibertària del maig francès.

Les tarimes d'Aguirre, com les mesures educatives de Sarkozy, podrien semblar la treta que ofereix l'agressor després d'haver trencat les cames a la seva víctima. Al llarg de les darreres dècades, les diferents reformes educatives europees en general -i les espanyoles en particular- han consistit a *desautoritzar* els docents. Precisament, *autoritat* -que podríem definir com la facultat que té cada persona o institució per ser obeïda (*potestas*, relacionat amb el poder) o a obtenir el predomini moral en un determinat àmbit (*auctoritas*, relacionat amb el prestigi) -és un concepte difús, d'accepcions boiroses i, per tant, utilitzable amb intencions contraposades. En els canvis legislatius que han transformat l'educació, el professorat (encara que també l'alumnat i les seves famílies) ha estat exclòs del debat i de qualsevol decisió estratègica. La ciutadania i els votants, també. I han estat els grans interessos econòmics, des de la seva temptació d'enginyeria social i sota el paraigua d'organismes empresarials com l'OCDE (Organització per la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic) els qui han dibuixat l'educació actual. Qui té l'*auctoritas* acadèmica -se suposa que els docents coneixen millor que ningú el funcionament i les necessitats del sistema- han estat continuament desposseïts d'una *potestas* ocupada per interessos empresarials i una creixent demagògia

política, amb eixorques polèmiques sobre resultats escolars, eficàcia o excel·lència. Per posar un exemple, la sisena hora a primària arbitrada pel Departament d'Educació ha propiciat l'increment de la indisciplina a les aules, segons opina un 68% dels docents- i ha baixat la capacitat d'atenció dels alumnes -segons un 54%.

Tanmateix, l'addició al populisme barat és el que caracteritza la democràcia de partits contemporània. En un moment en què la competència entre mitjans de comunicació ha generat una societat de l'espectacle que faria empal·lidir el propi Guy Debord, les notícies relacionades amb l'educació són tractades amb un sensacionalisme groller i inserides creixentment a la secció de successos. Això, potenciat per una certa demonització de la

La recepta és el retorn al passat, a la vella escola, a l'antiga jerarquia social d'abans del 68

gent jove, porta a l'elaboració d'un determinat discurs dominant segons el qual el presumpte estat lamentable de l'escola és un reflex de la descomposició social, fruit, al seu torn d'un excés d'igualitarisme fracassat. La recepta, com no podia ser d'altra manera, és el retorn al passat, a la vella escola, a l'antiga jerarquia social d'abans del 68, a les presumpcions de virtuts de l'obediència i allò que molts en diuen "la cultura de l'esforç" (el dels altres, s'entén).

S'ha comentat a bastament la hipocresia dels sustentadors d'aquest projecte. El mateix Sarkozy, a qui tant agrada aquesta retòrica, no podria haver arribat a president -atesa la seva peculiar biografia- sense els *pervertits*



PERE TUBERT JUHÉ

valors *soixante-huitards*. La seva obsessió per la recuperació d'una determinada litúrgia a les escoles (tarimes, aixecar-se quan entra el professor, la recuperació del *vostè*) pot generar un cert consens entre la comunitat educativa. El problema és que aquests gestos, aquest ritualisme social, esdevenien la manifestació de continguts profunds que no passarien de ser una carcassa buida en una era líquida on, certament, els lligams socials es deterioren a la mateixa velocitat que es desapareixen les desigualtats. És el fons el qui fa les formes i no les formes les qui determinen el fons.

Certament, existeix una descomposició social creixent, traduïda en una pèrdua de referents compartits. L'autoritat, que comporta un plànol de desigualtat entre

individus, requereix d'una relació, encara que asimètrica, bidireccional i simbiòtica. I tanmateix, arran de les radicals transformacions impulsades pel nou capitalisme -on l'antic burgès passa a ser un simple intermediari, el contracte de treball, un document en vies d'extinció i la rotació laboral, la destrucció de vincles interpersonals-, exigir autoritat i respecte esdevé una veritable utopia, una broma de mal gust. Certament, l'escola és una reproducció a escala de la societat. I el professor, ja sigui pels canvis legals i socials, ha passat d'exercir la professió que li era pròpia, la d'ensenyar i acompanyar en l'aprenentatge de l'alumne, a tenir l'atribució d'altres funcions complexes, contradictòries i, sovint, d'impossible compliment. Tanma-

teix, continuen essent el cap visible (i, per tant, de turc) d'una societat on els qui manen es refugien en paradisos fiscals i resten exempts de tota responsabilitat moral i legal.

En el món econòmic real, els individus se sotmeten a pressions terribles; cal ser més productius, eficaços, treballadors, educats... i, en canvi, ja no existeixen caps visibles que tinguin una relació directa i bilateral amb els qui, teòricament, haurien de protegir. En aquestes circumstàncies, qualsevol treballador precari, qualsevol empleat que veu perillar la seva estabilitat econòmica o familiar a l'arbitri d'accionistes que ni coneix, qualsevol becari que no ha vist mai un contracte, qualsevol estudiant que sap perfectament que les oportunitats dependran més dels seus contactes que del seu currículum... com és possible, doncs, mostrar respecte i acceptar autoritat per algú? Aquest, al cap i a la fi, és un sentiment sense gaire futur, si el futur és com el que dissenya l'IESE, ESADE o el Cercle d'Economia.

I és clar, apareix la síndrome de Bartleby, que podria definir-se com a manifestació d'actituds negatives i resistència passiva en situacions interpersonals i laborals. Un presumpte trastorn de la personalitat documentat per primera vegada durant la segona guerra mundial per tractar casos de soldats que es negaven a complir les ordres dels seus superiors. En realitat, es negaven a obeir indicacions absurdes, en una situació absurda com la guerra. Com la guerra diària a la qual el sistema econòmic ens envia com a soldats de lleua. Potser, més que autoritat, hauríem de buscar una prestació social substitutòria a un sistema educatiu que, en certa mesura, continua tenint un cert regust militar. És clar que, també, els docents estan presentant conductes tipificades com una variant d'aquesta síndrome: la *Passive Resistance to the Incompetent Authority* (PRIA), resistència passiva a l'autoritat incompetent.

Pere Ortega · Membre del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Les mentides de l'Estat d'Israel

Israel ha forjat la seva història com a Estat a través d'un munt de mentides. La història oficial de l'Estat d'Israel està falsejada des del seu naixement, el 1948. Pocs recorden que Israel neix després d'una neteja ètnica: l'expulsió de 800.000 palestins de les seves terres, amb 530 pobles arrasats i milers de persones executades. Però no n'hi va haver prou ja que, després, Israel ha anat conquerint per la força de les armes Jerusalem i nous territoris palestins. És mentida que els

israelians convertissin un desert en un jardí. Palestina sempre ha estat una terra fèrtil, rica en regadius i cultius. I quan es parla de semites només es pensa en el poble jueu, quan un 98% dels jueus residents actuals són descendents de la diàspora; i, en canvi, no es considera els palestins, que sempre han residit en aquelles terres com els autèntics semites. Així, l'antisemitisme s'associa només als jueus, però mai al que s'ha practicat contra els palestins.

Aquestes mentides s'han pogut construir gràcies a la complicitat europea i occidental davant les barbaritats comeses contra el poble jueu al llarg de segles. És la mala consciència dels crims comesos contra el poble jueu: quan els vam condemnar a viure en guetos; després, la persecució i expulsió de molts països, fins arribar a l'hecatombe i holocaust de més de sis milions de jueus perpetrada pel nazisme durant la Segona Guerra Mundial. Ara observem els territo-

ris palestins. Avui Cisjordània està ocupada per l'exèrcit, dividida per un mur que serpenteja el territori per separar els palestins de les colònies il·legals israelianes; plena de controls militars que impedeixen la lliure circulació de persones i el desenvolupament; amb les millors terres ocupades per 500.000 colons israelians i on els palestins continuen essent expulsats de les seves cases. Després hi ha Gaza, una franja de terra desèrtica convertida en un gran camp de refugiats, on

malviuen un milió i mig de persones de les guerres anteriors, privades de llum, medicaments i menjar per part de l'exèrcit d'Israel, que manté el territori bloquejat.

Aleshores, no s'entén que el govern català ens enganyi convidant falsos pacifistes israelianes com Noa -que havia justificat els atacs israelians a Gaza- per participar a la Diada de l'11-S. I tampoc s'entén que els governs català i espanyol es neguin a aplicar sancions econòmiques o posar fi a la venda d'armes a Israel.

. EDITORIAL

Amadeu Casellas i Albert Batlle

Fa un any que el pres anarquista Amadeu Casellas protagonitza una duríssima lluita contra el sistema penitenciari català. Va ser emprisonat a mitjans dels anys 80 i ha passat mitja vida als centres penitenciaris, tot i no haver comès cap delictes de sang. Les seves penes deriven dels diversos atracaments a entitats bancàries en què va participar durant la transició, en el transcurs de l'últim any, ha protagonitzat tres vagues de fam, l'última de les quals ja suma més de 90 dies de dejuni. A més, cal afegir-hi una setmana de vaga de set. Els serveis mèdics penitenciaris han optat per imposar-li l'alimentació intravenosa, però, tot i això, el seu estat de salut és molt crític. Cal dir ben fort que l'Amadeu no continua a la presó per les seves condemnes, està essent víctima d'una política de venjança dels *capos* del sistema penitenciari. L'Amadeu coneix a la perfecció qui és qui dins l'organigrama carcerari i no ha dubtat mai a

denunciar amb noms i cognoms els autors de tortures, els seus còmplices i els seus encobridors. Ho ha fet sense embuts. Això li ha comportat agreujants a les penes, sancions disciplinàries i venjances personals dels funcionaris de torn. Però no només això. El màxim responsable de les institucions penitenciàries del govern de la Generalitat, Albert Batlle, l'ha enganyat deliberadament i ha incomplert la promesa de deixar-lo en tercer grau el mes de març passat, feta davant del Síndic de Greuges, Rafael Ribó. Batlle ni tan sols ha tingut el gest de rebre la mare d'Amadeu i ha mostrat una actitud d'absolut menyspreu cap a la dignitat de les persones preses. I per més irri, el *senyor* Batlle -en la intimitat dels sopars de duro socialistes- encara té la barra d'anar explicant batalletes de la seva suposada lluita antifranquista. Quina barra! Només ens queda preguntar-li directament: Senyor Batlle, deixarà morir el pres polític anarquista Amadeu Casellas?

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Veure la palla a l'ull de l'altre i...

Xavier Blasco Piñol
directa@setmanaridirecta.info

La setmana passada em vaig encarregar d'un reportatge sobre un il·lustrador *sui generis* que trobo molt suggeridor. Un fragment que vaig acabar incorporant-hi, després de pensar-m'hi molt, deia així: "El contacte més directe que ha tingut amb el món de l'art, però, va ser -fa temps- quan es va foliar una estudiant d'Història de l'Art".

"Es va foliar". Sóc conscient que col·laboro en un mitjà de comunicació i que les paraules s'han de mesurar, ja que reflecteixen uns models de conducta i unes relacions de poder. Al cap i a la fi, defineixen un pensament polític. "Es va foliar"! Però si fa dues setmanes clamàvem al cel per les fotografies de les prostitutes de la Boqueria que pintaven les dones com a objectes gairebé inanimats. I, a sobre, se les

culpava de no-sé-què. És allò de "veure la palla als ulls dels altres i no veure la biga del teu". És a dir, homes i dones que provem de desterrar el llenguatge sexista de l'entorn pel qual ens movem, de vegades acabem interioritzant els estereotips que mirem de desmuntar i els reproduïm sense miraments.

Sovint, des de l'esquerra, tendim a mostrar una actitud de superioritat moral i posem de relleu les contradiccions i injustícies que apreciem en els altres, com si nosaltres fóssim purs. Mantenir un nivell de coherència exemplar, però, no és fàcil. I una manera de sortir per la tangent és actuar de manera políticament incorrecta. Aquella actitud, tanmateix, no deixa de reflectir que teim una certa debilitat a l'hora de comprometre'ns amb una determinada visió crítica de les coses. Pel que sigui, deixem de ser bel·ligerants i passem a ser còmplices de la injustícia que exposem.

Això sí, amb un to burleta que ridiculitza la víctima i ve a dir: "Ei, que sóc molt intel·ligent i ja estic de tornada de tot".

El llenguatge de carrer és un, tant per les dones com pels homes. Però incorporar en un escrit que té una certa projecció pública una brometa de *machotes* acaba engrixant un inconscient col·lectiu farcit d'arquetips que reproduïxen unes relacions fal·lòcràtiques.

Penso que la intenció de la malaurada expressió s'entén, però el que traspua ja és una altra qüestió. Bàsicament, el paràgraf reafirma l'*statu quo* en què l'home és el dominador i la dona, un objecte de desig únicament passiu.

Hi haurà qui pensi que exagero, però si no som capaços d'acceptar que ens equivoquem i que femem part d'una societat i una cultura que ens condiciona i provoca contradiccions, les nostres crítiques potser deixen de ser legítimes i efectives.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana volem saludar algunes persones que han començat a col·laborar amb la DIRECTA aquestes darreres setmanes. Són el Manu (redactor), la Glòria (corresponsal del Baix Llobregat), el Mateu (infografista), el Robert (fotògraf), el Roger (que està preparant el disseny del quadern central que traurem a partir del gener), l'Uri (un nou repartidor a Sant Andreu), el Joan (repartidor al Prat), el Julio (un altre nou repartidor a Ciutat Vella), el David (que ha començat a coordinar la nova secció *Estirant del fil*) i el Xavi (que s'ha incorporat a la coordinació d'*Expressions*). També aprofitarem per saludar l'Alfonso, l'Àlex, el David i l'Ignasi, que ja fa temps que col·laboren a *Expressions* i a qui tampoc havíem tingut ocasió de donar la benvinguda. Fins la propera!

Fe d'errades: L'avantítol de l'article de la pàgina vuit de la setmana passada estava equivocat, ja que no van ser els treballadors de l'Alberg Alcor els que van impedir "que els nois que estaven malalts anessin a l'hospital". Això ho va ordenar la DGAIA i la direcció d'Apip, entitat que gestiona l'alberg, ho va acatar. Els treballadors no hi van tenir res a veure.

Qui Som

REDACCIÓ	COMPAGINACIÓ
Estirant del fil David Fernández	Roger Costa
Impressions Laia Alsina i Lèlia Becana	CORRECCIÓ I EDICIÓ
Així està el pati Jesús Rodríguez	Col·lectiu <i>l'asterisc i el gitano</i>
Roda el món Laia Gordi	PUBLICITAT
Observatori dels mitjans Xavier	Tània Miró
Blasco Piñol Expressions Gemma	DISTRIBUCIÓ
Garcia, Roger Palà i Estel Barbé Serra	Xavi Camós
La graella Lluc Salellas	SUBSCRIPCIONS
La indirecta Oriol Andrés	Laia Bragulat
FOTOGRAFIA	ADMINISTRACIÓ
Albert Garcia	Jordi Raymond
IL·LUSTRACIÓ	DIFUSIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs	Blai Lindstrom

Corresponsalies

ALT PENEDÈS: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonensnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: hortat@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

ANNA SELLARÉS



Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
 Dipòsit Legal: GI-1528-2005
 C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
 L'Hospitalet de Llobregat
 www.setmanaridirecta.info
 directa@setmanaridirecta.info
 Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
 redaccio@setmanaridirecta.info
 fotografidirecta@gmail.com
 il·lustracioidirecta@gmail.com
 subscripcions@setmanaridirecta.info
 distribucio@setmanaridirecta.info
 publicitat@setmanaridirecta.info



LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
 Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciació.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

. A LA CANTONADA

CULTURA GASTRONÒMICA

El prestigi de l'hostaleria popular

Roger Sánchez Amat. Cuiner

Quantes vegades hem pres un cafè i ens hem dut una gran decepció? O quants cops hem sortit d'un restaurant amb una desagradable sensació d'estafa? Quantes vegades hem menjat gat per llebre? No, això no és una declaració d'una associació de consumidors o una carta rondinaire al director. La meua intenció va molt més enllà. Dels diversos factors que configuren la gastronomia d'un país, l'hostaleria n'és un dels més importants i més quan els temps actuals porten a un conreu limitat de la cuina domèstica. Cada cop engeguem menys els fogons de casa i, quan ho fem, és per preparar qualsevol cosa o escalfar menjar preparat. Sense entrar a considerar aquest fet (sovint caiem en reflexions nostàlgiques, estèrils i carrinclones, hereves del mestre Pla), caldria estar alerta. Fins el dia d'avui, el principal factor a l'hora de transmetre els coneixements culinaris de generació en generació, és a dir, la tradició gastronòmica, la trobàvem a les cuines de cada casa. Al mateix moment que això canvia, cal valorar els altres factors que ajuden a assolir aquesta fita i la restauració pública n'és un. Es vulgui o no, en ella recau actualment un gran pes per mantenir la nostra tradició culinària i, malauradament, la seva situació no ens dona gaire esperances. No parlo dels establiments d'alta volada, on s'ha guisat la fama que avui acompanya els coccs catalans. Parlo dels bars, fondes, cafès i restaurants on podem anar la gran majoria de mortals, l'hostaleria popular dels nou euros el menú i vint el cobert.

La recuperació del prestigi de la gastronomia popular la relaciono amb l'evolució de dos aspectes. En primer lloc, el vessant professional. L'hostaleria ha estat un dels sectors amb unes condicions laborals més pèssimes: horaris intempestius, una feina mal pagada, físicament dura i amb llargues jornades difícilment conciliables amb la vida, no ja familiar, sinó general. No ens estranyi, doncs, la imatge del cuiner donat a la mala vida o el cambrer mig alcohòlic. La cosa ha canviat els darrers lustres i s'ha començat a dignificar, però encara queda camí per fer. La millora passa, també, per la formació dels nostres protagonistes i per la presa de consciència de la feina que fan i de les seves connotacions culturals, saludables i plaents. Potser d'aquesta manera l'autoexigència faria que, de les cuines de molts bars, no en sortissin atemptats flagrants contra la gastronomia en forma de plats mal concebuts, mal preparats i mal parits. El prestigi que cal recuperar va més enllà de les portes de l'establiment. Passa, també, pel paper dels usuaris i les usuàries. Comentant-ho amb amants, les històries rocambolesques relacionades amb el món de l'hostaleria són innumbrables, unes divertides, d'altres esperpèntiques i algunes que no fan cap gràcia. La millora de tot plegat passa per perdre la por de mostrar la nostra disconformitat amb el producte consumit si creiem que ha estat mal elaborat. Així sí, sense pedanteria ni males formes. Està clar que un nivell més alt d'exigència es correspon amb un bon nivell gastronòmic i això queda demostrat en països com Portugal o Itàlia, amb una cuina popular molt rica i viva. El problema, potser, és que manquen referències palatals que provoquin la reacció davant un plat mal fet. Per intuir quin gust té una bona escudella o quina textura pot tenir un estofat, cal haver-ho tastat abans. Capturar un sabor que en un moment donat t'aporta satisfacció i aquest plaer és la clau per contrastar-lo després amb posteriors visites a restaurants i -per què no?- reproduir-lo a la cuina de casa teua a la recerca de la desitjada i saborosa sensació. Vaja, un peix que es mossega la cua.

. EL CIGALÓ

"El Rizoma Malinowski és una reinvenció a cada programa"



La Doctora Poble Sec, el Professor Bacterio, el Doctor Axioma, el Doctor Limen, la Becària i l'Observador Participant fan possible el programa quinzenal 'El Rizoma Malinowski' a Ràdio Contrabanda. Ja fa cinc anys que van començar a parlar del que els dona la gana des de l'antropologia.

Gemma Garcia

Doctora Poble Sec (Sònia Rubio), de quina espècie de programa parlem? És una tertúlia monogràfica i multi-forme amb voluntat de donar elements per un debat de diferents nivells de profunditat. A vegades una comèdia coral des de l'antropologia, per parlar de qualsevol cosa amb complicitat. **Com per exemple?** Qualsevol manifestació humana és cultural i, per tant, es troba subjecta a debat, des de la patologització de la transsexualitat a la por, la ciència o el cinema de sèrie B. El que ens dona la

gana és realment això, llibertat per parlar de qualsevol tema sense censura. **Quin origen té el nom del programa?** Malinowski va ser el primer antropòleg que va fer observació participant, i un rizoma és un raonament que no segueix línies de subordinació. Una anarquia participativa, una reinvenció a cada programa que s'expandeix. Això és *El Rizoma Malinowski*. **Quines virtuts té la ràdio?** A la ràdio res no t'atrapa, és llibertat d'expressió, sense prejudicis d'imatge i assequible per tothom. En una ràdio lliure com Contrabanda FM, el respecte dels companys i l'autogestió és indubtablement el millor! Enganxa!



Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Judeofòbia?

Aitor Carr,
Barcelona

Richard Goldstone és jueu i, segons la seva pròpia filla, "és sionista i Bestia Israel". Goldstone és sud-africà i va ser un actiu opositor del règim d'apartheid d'aquest país. També ha estat el president dels tribunals internacionals de les Nacions Unides creats per perseguir els crims comesos a l'antiga Iugoslàvia i a Ruanda. Fa quinze dies, Goldstone va presentar un informe demolidor i detallat sobre l'atac a Gaza per part de l'exèrcit israelià en què es conclouia que l'Estat d'Israel havia comès crims de guerra i, possiblement, crims contra la humanitat. L'informe demanava a Israel que investigués a fons la seva actuació i depurés la seva responsabilitat en el mort de 1.400 persones, en els milers de ferits i en la brutal destrucció de la infraestructura civil de la zona. Així mateix, apuntava que, en cas que Israel no porti a terme aquesta investigació, recomana que el Consell de Seguretat de l'ONU remeti els indicis recollits per l'informe al Tribunal Penal Internacional de la Haia i que aquest actui en conseqüència. En vista de tot això, em poden dir els senyors Carod-Rovira, Pilar Rahola i un llarg etcètera si el senyor Goldstone és antisemita i actua guiat per la judeofòbia? S'atreviran a tornar a dir que aquells que fa mesos que denuncien els crims comesos per l'Estat d'Israel, exactament igual que fa l'informe Goldstone, són antisemites i judeofòbs? I, finalment, deixaran de buidar de contingut la paraula antisemita en pro dels seus interessos polítics partidistes?

Protestes silenciades

Estudiants de l'IES Lluís de Peguera,
Manresa

Avui, dia 9 d'octubre de 2009, el conseller Ernest Maragall ha visitat i s'ha reunit a l'institut Lluís de Peguera. Una part de l'alumnat, en assabentar-se de la notícia, ha sentit la necessitat d'expressar la seva opinió sobre temes relacionats amb l'educació pública actual, concretament sobre l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior -conegut popularment com a pla Bolonya- i sobre la Llei Catalana d'Educació. Els i les alumnes han fet diversos cartells amb consignes com *No a Bolonya* i *No a la LEC* i els han repartit per diferents zones del centre -principalment, prop d'on estava reunit el conseller- i també per l'exterior de l'institut. En un intent de silenciar aquestes protestes, una part del personal docent ha començat a retirar els cartells de l'interior del recinte escolar i fins i tot han negat la llibertat d'expressió traient els cartells de fora de l'institut. En aquest moment, un grup d'alumnes ha intentat dialogar per aturar aquest fet, però s'ha trobat amb una actitud totalment inflexible que no hauria de ser pròpia del personal docent. A més, en un moment donat, el servei de fotocòpies de l'institut s'ha negat a imprimir més cartells al grup d'estudiants. Creiem que l'actuació d'aquestes persones no ha estat correcta, ja que no han deixat que expresséssim lliurement les nostres protestes.

D'esquerres i 'futbolero'

Jesús García Marroquín,
L'Hospitalet de Llobregat

Crec que, poc a poc, es va superant el complex que t'agrada el futbol i, alhora, siguis d'esquerres -i ja no diguem antisistema. És una cosa molt d'aquí, ja que amb els meus coreligionaris d'Amèrica Llatina o -sense anar tan lluny- d'Euskadi, m'ho passo de meravella parlant de futbol o veient un partit. Feia temps que no sentia allò de "t'agrada el futbol... estic flipant, tío", però l'article del número 154 de la DIRECTA titulat "Les xifres del món del futbol" m'ha decebut una mica perquè argumentar que, amb el sou de cinc jugadors de la Lliga, es podrien pagar 85 euros acadu aturada catalana és tan demagògic com dir que, amb els diners que et gastes a les vacances, menjarien centenars de nenes a Gàmbia que no tenen res a dur-se a la boca. Comprenc perfectament la saturació informativa de qui no suporta el futbol, o el que representen els Laporta, Florentino i Cristiano de torn, però no s'hi val atacar pel costat sensibler-demagògic. El futbol, per la gent a qui ens agrada, potser és l'únic sentiment que perdura des que tens quatre anys fins a la mort. Quan era petit creia en Déu, en els Reis Mags, que els meus pares no moririen mai i que el Burgos F.C. (ara a 3a divisió) era el millor equip del món. Ara sóc un ateu absolut, sóc jo qui posa les regles a la meua filla la nit de Reis i els meus pares ja no són en aquest món, però segueixo creient amb la mateixa passió que el Burgos F.C. és el millor equip de tots. Per cert, una vegada vaig veure el Messi i em va semblar un noi molt normal, com Sabih, Iniesta o Oleguer. És clar que cobren molt, però ja m'agradaria veure tanta humilitat i treball en equip en altres àmbits de la meua vida.

, així està el pati

Conflicte veïnal a la sala de venopunció del Raval | PÀG. 11

Suspenen el judici pel boicot a Josep Piqué del 2003 | PÀG. 12

Pretenen desallotjar el KOP el 22 d'octubre | PÀG. 13

Crítiquen la construcció de 700 pisos a Santa Coloma | PÀG. 13



BARCELONA · EL COMPLEXE DE LA SECTA FEIXISTA ESTARIA SITUAT PARCIALMENT DINS DE LA ZONA PROTEGIDA DEL PARC NATURAL

El ple de l'Ajuntament decidirà sobre l'escola dels Legionarios de Cristo

L'oposició veïnal ha fet aturar, en primera instància, l'aprovació que el consistori havia fet del projecte de construcció de l'escola a la serra de Collserola i ara s'haurà de tornar a debatre

Xavier Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Barcelona va aturar parcialment, el 7 d'octubre, la tramitació per la construcció d'una escola propietat de la secta feixista dels Legionarios de Cristo al barri de Sarrià, a la muntanya de Collserola. De fet, ha iniciat un nou pla especial per la zona, on s'han de revisar diferents criteris de mobilitat i accessibilitat que el pla aturat la setmana passada no contemplava. Ara, el ple de l'Ajuntament serà qui haurà de decidir si s'accepta el nou pla i, per tant, la construcció de la nova escola.

S'hauran de revisar criteris de mobilitat i d'accessibilitat que l'anterior pla de construcció no contempla

El veïnat indignat

El veïnat es va indignar quan, el dia 4 de juny, el quart tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Ramon García-Bragado, va signar l'aprovació inicial del projecte de construcció d'una nova escola a la zona (la novena en qüestió). De fet, el veïnat se'n va adonar després de veure que hi havia màquines que estaven fent moviments de terra al lloc en qüestió, que es troba als límits de la zona de Collserola inclosa a la Xarxa Natura 2000. A més a més, l'escola preveu una capacitat de 1.760 alumnes (entre nois i noies, tot i que no se sap si seran separats per sexes). La superfi-



Professor i alumnes d'una de les escoles dels Legionarios de Cristo que funcionen actualment

cie dels terrenys és de 115.365,51 m² (que són propietat dels Legionarios de Cristo i de la família Margenat) i hi hauria zona d'aparcament, jardins, pistes esportives i un edifici central que podria arribar als 16,70 metres d'alçada. La preocupació del veïnat rau en la dimensió de l'escola, que supera la capacitat d'alumnes de totes les altres escoles de la zona juntes. Tampoc no entenen que se'ls concedeixi als Legionarios, ja que molt a prop ja hi ha una escola seva.

Entre les queixes del veïnat hi ha la preocupació per la mobilitat a la zona. Asseguren que, a les hores punta, la circulació de cotxes al barri ja és problemàtica i encara ho serà més si es decideix construir la nova escola.

Aquesta és, aparentment, la principal raó per la qual l'Ajuntament de Barcelona ha decidit suspendre la tramitació, tot i que el 4 de juny -quan es va aprovar inicialment- el consistori va dir que era un projecte impecable, incloent-hi l'informe sobre la mobilitat de la zona. També hi ha hagut crítiques, tant del veïnat com de la Plataforma Cívica per la Defensa de Collserola (PCDC), per la densitat d'equipaments escolars al barri (sense que s'hagi fet públic un informe del departament d'Ensenyament), per la supressió d'un vial públic que serà eliminat amb la construcció de l'escola o per la "greu agressió" que es comet contra el Parc de Collserola. Des de la PCDC també critiquen que la Generalitat de-

mori la declaració del Parc Natural de Collserola mentre l'Ajuntament de Barcelona va atorgant llicències d'obres a zones que es troben dins del parc. El veïnat també posa com a alternativa la permuta de terrenys, tal com es va fer amb uns terrenys contigus, propietat de l'Institut Químic de Sarrià, segons l'Ajuntament, perquè es considerava que aquella zona era Parc Natural.

El Consorci del Parc de Collserola ja va fer un informe negatiu

Una de les qüestions que inquieten el veïnat és per què ara l'Ajuntament de Barcelona s'està plantejant tirar endavant la construcció de l'escola si l'any 2003 va denegar el mateix

projecte. A més a més, en aquella ocasió, el Consorci del Parc de Collserola va fer un informe negatiu sobre l'impacte mediambiental que suposaria la construcció de l'escola. L'informe, però, no ha estat inclòs en la documentació del projecte actual. En aquella ocasió, el projecte el presentaven la immobiliària Sarriambell (propietat dels Legionarios), la immobiliària Avenida Toronjos SL (que té la seu al mateix carrer Pomaret) i Jaume Escofet (representant dels Legionarios). Actualment, promou l'escola la Fundación Real Monasterio Santa Isabel (una de les múltiples fundacions relacionades amb els Legionarios), amb seu a Madrid i adreça fundacional a Connecticut (Estats Units). Curiosament, també és el nom d'una empresa dedicada al lleure infantil i a les colònies i vinculada a la confessió religiosa.

El Vaticà està investigant els Legionarios de Cristo per irregularitats

Tot això passa en un moment complicat pels Legionarios de Cristo, ja que el Vaticà els està investigant, a càrrec del bisbe de Bilbao, amb amenaces fins i tot de dissoldre la confessió. Els motius són les sospites d'enriquiment il·lícit per part de la cúpula dels Legionarios i el gran conglomerat d'empreses i fundacions que els rodeja. De fet, a l'Estat espanyol -i especialment a les comunitats autònomes governades pel PP-, les fundacions relacionades amb la secta reben moltes subvencions públiques.

, així està el pati

GRAMENET · FEIXISME

Un professor de religió d'extrema dreta denuncia la direcció de l'IES Can Peixauet

Directa Barcelonès Nord
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

En un comunicat signat com a Ciutadans antifeixistes de Santa Coloma de Gramenet, s'ha donat a conèixer la situació que es viu a l'IES Can Peixauet des de mitjans del mes de setembre arran de la campanya de desprestigi cap a la direcció del centre educatiu desencadenada pel professor de religió.

Leducand Antonio Peña Izquierdo (acomiadat del col·legi de l'Opus Dei Xaloc de Barcelona pel seu comportament amb l'alumnat), ha presentat una denúncia a la Inspecció Educativa de la Generalitat de Catalunya contra l'equip directiu del centre per un suposat cas d'assetjament escolar, abús de poder i obstrucció a l'assignatura de religió. La denúncia es basa en la reducció de les hores de religió que hi ha hagut al centre. El claustre i els sindicats d'ensenyament (USTEC, CCOO, UGT i CGT) ho han qualificat d'injust, ja que la reducció s'inscriu en la decisió de l'equip pedagògic de retallar l'oferta d'assignatures optatives únicament per manca de professorat i perquè la reducció representa una sola hora de la matèria.

Han aparegut comentaris incitant a la violència contra el director de l'institut de Gramenet a la pàgina web Infocatòlica.com

El diari *La Razón* del 22 de setembre es feia ressò de les acusacions del professor a la pàgina web Infocatòlica.com, on trobem l'ultracatólic Luis Fernando Pérez Bustamante, crític amb les polítiques del Partit Popular i defensor a ultrança del partit ultradretà Alternativa Española. Posteriorment, la notícia va ser emesa per ràdio a la cadena COPE. L'article del portal web acusa la direcció d'estar "guiada per un odi visceral al cristianisme i de voler acabar amb la religió Catòlica a l'institut". A resultes de les seves acusacions, han aparegut comentaris incitant a la violència contra el director de l'institut als fòrums del portal web.

Antonio Peña apareix com a col·laborador habitual del web Infocatòlica.com, on trobem diversos articles d'opinió de caràcter històric i de doctrina cristiana, molts d'ells fonamentats en el revisionisme neofranquista encapçalat per Pio Moa, César Vidal i Stanley Payne. Als articles també podem comprovar les seves mostres de nostàlgia de l'Antic Règim i el seu rebuig especial vers els maccos i el nacionalisme català.

BARCELONA · LA PROTESTA DE LA TARDA ACONSEGUEIX TRAVESSAR LA RAMBLA TOT I EL VETO DELS MOSSOS

Dues marxes contra el feixisme i el genocidi protagonitzen el 12 d'octubre d'enguany



La manifestació antifeixista pujant pel carrer Roger de Llúria de Barcelona



La capçalera de la marxa contra el genocidi indígena al peu del monument de Colom de la ciutat

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La jornada del dia de la hispanitat, a banda de ser rebuda amb absoluta indiferència per part de la població catalana, ha estat -com cada any- escenari de les protestes contra la celebració de la commemoració del genocidi de l'exèrcit castellà a les terres indígenes d'Amèrica i de la consegüent festivitat de les forces armades. El pols del conflicte a la ciutat de Barcelona es visibilitza amb el rebuig a l'homenatge a la bandera que, des de 1983, celebren diverses entitats falangistes i d'extrema dreta. Fins l'any 1999, aquest acte es feia a la plaça dels Països Catalans, però la decidida confrontació a aquesta realitat desenvolupada per les entitats antifeixistes -i que, any rere any, va comportar durs enfrontaments amb els agents poli-



Ivan Pestaña (a l'extrem dret), dirigent del PP, va participar de l'acte feixista

cials que protegien l'acte feixista-va forçar el trasllat de l'esdeveniment ultra al capdamunt de la muntanya de Montjuïc. Durant l'última dècada s'han repetit els intents de

boicotejar aquest nou punt de trobada, però el blindatge policial -efectuat pels Mossos d'Esquadra des de l'any 2006- ha donat cobertura a la propagació del missatge

falangista. L'any passat, l'Esquerra Independentista del Barcelonès va anar més enllà i va ocupar l'espai físic de la plaça de Sant Jordi de Montjuïc on s'havien de fer els parlaments poques hores abans de l'inici de l'acte. Van ser desallotjats contundentment pels antidisturbis. Enguany, aquesta mateixa organització va convocar la marxa antifeixista del matí, que va circular lluny de Montjuïc i, en aquesta ocasió, sense la intenció de rebenotar la trobada ultra.

Sota el lema *Pobles units contra l'imperialisme i el feixisme*, prop de 500 persones van sortir de la plaça d'Urquinaona i van enfilar el carrer Roger de Llúria. Al seu pas per davant de la Delegació del govern espanyol -a la confluència amb el carrer Mallorca-, un fort dispositiu d'agents antidisturbis dels Mossos d'Esquadra, encapçalats i amb les escopetes a les mans, va intimidar la marxa. El recorregut va trobar el seu punt final a la confluència de l'avinguda Diagonal i el passeig de Gràcia, sota el monòlit de la victòria franquista que encara s'erigeix en aquest indret.

Mentrestant, prop de 300 nostàlgics del franquisme es van concentrar a la muntanya de Montjuïc. Els capitostes de l'organització ultradretana Democràcia Nacional van fer crides contra el "separatisme" i van intentar cremar una estelada. També es va veure un cartell amb la frase *Euskal Presoak a la isla Peregil*. Desenes de caps rapats feixistes s'exaltaven al so de l'himne espanyol i el "Cara al Sol". Entre els assistents a la cita sorprenia la presència d'un dirigent del grup municipal popular a l'Ajuntament de Barcelona, Ivan Pestaña, actual secretari d'organització de Nuevas Generaciones i assessor juvenil del candidat Alberto Fernández Díaz.

Contra el feixisme, a la Rambla
La marxa contra el genocidi i en suport als pobles indígenes va sortir des de la plaça Universitat i a les cinc de la tarda. Si bé en un principi no reunia més de 200 persones, quan va arribar a la Rambla, ja se n'hien afegit més de 500. L'ambient es va anar tornant més reivindicatiu a mesura que avançava la protesta i, sobretot, en el moment que la capçalera va decidir baixar per la Rambla, tot i la prohibició explícita dels Mossos d'Esquadra que, tot i això, no ho van poder impedir perquè només hi havia un agent policial solitari, que s'ho mirava amb resignació. Els centenars de manifestants van baixar fins al monument de Colom, on van fer parlaments i van pintar grafitis amb pintura vermella. Tot seguit, van pujar fins a la plaça de Sant Jaume, on es van fer actuacions musicals i es van llegir més d'una desena de comunicats arribats des de Mèxic, Hondures, Veneçuela, Colòmbia i d'altres indrets del territori americà que, ara fa 517 anys, van patir l'espòli i el genocidi salvatge per part dels militars, els religiosos i els colonitzadors espanyols.

, així està el pati

MÓN • ELS INTERESSOS ECONÒMICS DE LES MULTINACIONALS FARMACÈUTIQUES IMPULSEN L'ALARMA MEDIÀTICA

La vacunació massiva contra la grip A pot provocar més morts que la malaltia



ALBERT GARCÍA

Plafó publicitari instal·lat a l'Hospitalet ple de recomanacions per evitar el contagi de la grip A



Netejemans contra la malaltia a l'entrada de l'hemicycle del Parlament de Catalunya

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

A Califòrnia, el 17 d'abril de 2009, es van diagnosticar per primer cop dos casos del virus de la grip A/H1N1. Des d'aleshores, una onada política i mediàtica impulsada per les grans farmacèutiques ha intentat estendre el pànic arreu de la població mundial, tot parlant d'una pandèmia d'un virus nou, suposadament molt perillós, del qual calia vacunar tota la població. Són moltes les veus crítiques que, posteriorment a aquests fets, s'han aixecat arreu del món clamant que no es tracta ni d'una pandèmia ni d'un virus nou ni d'un virus molt perillós. Dos d'ells són Teresa Forcadell -monja benedictina, metgessa especialista en Medicina Interna i doctorada en Salut Pública- i Jean-Jaques Crèvecoeur, conferenciant al Congrés sobre la Llibertat d'Elecció en Qüestions de Salut celebrat al Quebec. Des d'aquí, hem volgut dirimir els arguments que esgrimeixen i analitzar les seves exposicions per explicar una altra visió sobre la mediatitzada grip A.

Una gran mentida

L'afer de la grip A és un cas ple d'irregularitats i que pot comportar greus riscos per la població, a més de conseqüències polítiques importants. En primer lloc, cal desmentir la novetat d'aquest virus. El virus de la grip A no és nou, ja que és el que s'utilitza per les vacunes de la grip comuna. La variant

H1N1 va provocar una pandèmia l'any 1918 i va desaparèixer el 1957, fins que el 1977 va ser resintetitjat en un laboratori a partir de les restes congelades d'una dona esquimal que va morir l'any 1918. L'única novetat és un cep viral, el S-OIV, que és el que es va diagnosticar el 17 d'abril. En segon lloc, cal dir que el virus H1N1 és més benigne que el virus de la grip comuna. El virus de la grip comuna cada any mata gairebé mig milió de persones, mentre que el virus H1N1 només ha causat 3.559 morts arreu del món des del dia del primer diagnòstic i fins el 15 de setembre. Així doncs, no es tracta d'un virus excepcional, ja que és menys mortífer i menys infeccios. Per últim, cal remarcar el canvi de definició que va patir el mes de maig la paraula *pandèmia* segons l'Organització Mundial de la Salut (OMS). Mentre abans s'entenia que era una infecció causada per un agent infeccios que es donava simultàniament a diversos països amb una mortalitat significativa, amb el canvi de definició, no cal que sigui d'una mortalitat significativa per ser definida com a pandèmia. Per tant, res no evitaria que tant la grip comuna com altres malalties infeccioses fossin declarades pandèmies. L'alarmisme de l'OMS ha estat una clau en el procés, ja que ha tingut conseqüències polítiques importants. Només dotze dies després del primer diagnòstic, la directora general de l'OMS, Margaret Chan, va decretar el nivell 5 d'alerta sanitària i, un mes i mig després

del primer diagnòstic, el nivell 6 -el màxim- i la declaració de pandèmia global. El 26 de juny, els Estats Units es van afegir al pànic i van declarar l'estat d'emergència nacional, amb només 20 persones infectades i cap d'elles morta. Amb la declaració de la pandèmia, l'OMS té la potestat de donar ordres -no ja recomanacions- als països. Aquestes ordres es donen se-

El virus H1N1 és més benigne que el de la grip comuna, el qual mata cada any gairebé mig milió de persones a tot el món

guint els cànons que establia l'antiga definició de pandèmia. Quan els països reben les ordres, també posen en marxa mesures basades en l'antiga definició, és a dir, sense tenir en compte que no es tracta d'una infecció amb mortalitat significativa i, per tant, provocant un greu biaix entre la realitat social i les mesures de l'executiu. Aquest fet podria desencadenar la vacunació obligatòria de tota la població -sota amenaces de sanció econòmica o empresonament.

Vacunes perilloses

El fet d'obligar a vacunar tota la població podria fer que la mortalitat a conseqüència de la vacuna superés la mortalitat per la grip A, segons afirmen diverses veus crítiques. La vacuna contra la grip A presenta novetats respecte a la vacuna contra la grip comuna. En primer terme, els efectes secundaris. La nova vacuna es posa, per ordre de l'OMS, en dues dosis, cosa que multiplica per tres els efectes secundaris, ja que, juntament amb la vacuna per la grip comuna, implicaria tres vacunacions. En segon terme, els coadjuvants. Aquestes substàncies que s'afegeixen a les vacunes són més potents que els de la grip comuna amb l'objectiu de multiplicar per deu la resposta artificial del sistema immunitari. Això pot comportar greus efectes secundaris, com la paràlisi ascendent de Guillain-Barré o altres malalties que afectarien el sistema nerviós central. Per últim, la responsabilitat de les farmacèutiques. Moltes d'aquestes empreses estan demanant als governs la impunitat total a canvi de produir grans nombres de dosis, és a dir que, coneixent els efectes secundaris, pretenen quedar exempts de qualsevol responsabilitat legal en cas d'efectes secundaris o mort. Els Estats Units ja han signat la impunitat a canvi de milions de dosis. Per cert, res no ens diu que les vacunes que ha comprat l'Estat espanyol no estiguin contaminades, com va passar amb un cas que ha denunciat la periodista austríaca Jane Bürgermeister.

Aquesta ha interposat denúncies contra l'OMS, l'ONU i diversos alts càrrecs de governs i empreses acusant-los de bioterrorisme i intent de cometre assassinats en massa. A finals de gener, la farmacèutica nord-americana Baxter va enviar més de 72 quilos de materials per vacunes contra la grip estacional a una filial austríaca per distribuir-los a setze laboratoris de Txèquia, Eslovènia, Alemanya i la pròpia Àustria. Un dels laboratoris de Txèquia va fer una prova extra de seguretat que va demostrar que les vacunes enviades per Baxter eren letals. Al material, hi coexistien dos virus: el de la grip aviària -d'alta mortalitat, però amb poca infectivitat- i el de la grip estacional, de baixa mortalitat però amb un grau elevat d'infectivitat. El nou virus resultant de la recombinació dels dos anteriors seria, a la vegada, d'alta mortalitat i amb una infectivitat elevada. Fonts científiques afirmen que és extremadament poc probable l'aparició aleatòria d'ambdós virus vius (i sense atenuar) coexistint en 72 quilos de material fet a un laboratori amb nivells de bioseguretat molt elevats. Cal remarcar que la farmacèutica Baxter és una de les principals productores de vacunes contra la grip nova. Tenint en compte això, "es pot argüir la intenció per part d'algun grup social d'exterminar un sector de població; si no, no s'expliquen ni aquesta ni moltes altres qüestions que han aparegut al voltant de la gran pandèmia global", segons Jean-Jaques Crèvecoeur.

KASAL DE Joves DE ROQUETES

Hi trobareu tallers, espais per concerts, cançons, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.

Gestionen:
Roket Project y Tu

Vidal i Guasch, 16
Tel.: 93 2769271
M L4 Via Júlia

Diagonal

El lobby transgènico en el Gobierno 19

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRIBETE DESDE 25€

ECOLOGISTES CATALUNYA

en acció

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia

www.ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

SI EL QUE NECESITES ES CONEIXER-NOS MILLOR

ARA POTS! subscriu-te

Cof labora amb il·lucrua

Subscripció de prova
Per només 15 euros,
retràs els 6 propers
números d'Il·lucrua

Envia'm les teves dades
(nom, adreça postal i dades bancàries) a:
secretaria@il·lucrua.cat
93 552 98 79
Via Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

FES SENTIR LA TEVA VEU

Per l'alliberament de classe i nacional!

coordinadora obrera sindical

www.sindicat-cos.org
info-cos@sindicat-cos.org

, així està el pati

ENTREVISTA · ESTHER HENAR, CENTRE D'ATENCIÓ I SEGUIMENT DE LA DROGODEPENDÈNCIA DEL RAVAL

“S’han de tenir molt presents els drets dels ciutadans i que els drogodependents també són ciutadans”

Esther Henar és la directora del Centre d'Atenció i Seguiment de la Drogodependència del Raval. Al centre estan patint un setge mediàtic per fer-los fora del barri. Ella ens explica la seva feina.

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

Quina feina feu en aquest centre?

L'objectiu és la prevenció i la vigilància de la salut de les persones que prenen drogues i de la comunitat. La filosofia és aproximar-se a la persona perquè minimitzi el dany del consum, amb una visió més àmplia a posteriori, que és que deixi la droga. La sala de consum supervisat és una prestació més del servei. Aquí no els donem la droga, la porten elles. Apart de la intervenció sanitària, tenim treballadors socials, educadors, un advocat, un pedagog, algun psicòleg... Observen les necessitats des de la perspectiva que l'altre, a través teu, entengui la situació en què es troba i, llavors, et faci una demanda. Treballem la responsabilitat, han de ser conscients que tenen una situació personal difícil, però que això no ha d'impedir que respectin l'entorn, els veïns. També fem un treball d'aproximació als veïns, comerciants i a tots els agents socials (forces de seguretat, serveis de neteja, serveis d'atenció primària, escoles o farmàcies).

L'únic que ens ha de preocupar és continuar reduint el nombre de morts per sobredosi, minimitzar els danys i vetllar per la salut de les persones

Com ho feu per reduir el dany?

Intentem que totes les persones tinguin un filtratge de salut: analítica de control, prova de tuberculosi, vacunes, una revisió ginecològica en el cas de les dones... Estalviem diners a la salut pública frenant problemes que acabarien als serveis d'urgències. Moltes usuàries estan en situació de desarrrelament social i familiar, d'extrema vulnerabilitat, han perdut els seus vincles afectius, moltes provenen d'altres països. Algunes ja consumeixen i d'altres, que és més greu, venien amb unes expectatives que mai van poder complir i això fa que acabin entrant en cercles de mar-



ginalitat. Les persones del país solen ser consumidores de fa molts anys i han passat per diversos tractaments. A aquestes persones els resulta difícil, per un problema psicològic o físic -o ambdós-, deixar la droga.

En què consisteix l'espai de Calor i Cafè?

Són llocs on ofereixes quelcom que reforça l'usuari, com una eina de treball. Té un espai de dutxes. Un cop es canvia de roba, s'ha dutxat i es troba millor, està en una posició més favorable, li puja l'autoestima. Aquest espai no sempre té sala de consum controlat, com a AMBIT Prevenció del Raval. **Quantes sales de consum controlat hi ha?** Baluard és la més gran. N'hi ha una a la Vall d'Hebron, a la Mina i el SAP de la Creu Roja; també n'hi ha una a Lleida. Hi ha una unitat mòbil a la Zona Franca i se n'estan preparant més a altres províncies.

Rebeu el suport d'altres entitats?

Ens coordinem amb la xarxa de reducció del dany a la ciutat, comptem amb voluntaris, tenim convenis amb universitats, organitzacions nacionals i europees, formem part d'una xarxa internacional de sales de consum... Hi ha el repte d'ampliar i consolidar programes i estratègies de reducció de danys.

Com encareu les protestes?

No ens hem de defensar de res, tenim molt clars els nostres objectius. L'únic que ens ha de preocupar és continuar reduint el nombre de morts per sobredosi, minimitzar els danys i vetllar per la salut de les persones. Com fins ara.

Havíeu tingut problemes abans?

És lògic que els veïns vegin un drogodependent i no els agradi. No poden comprendre per què consumeix al carrer o per què es fa pipí... perquè sovint no té un altre lloc on estar, viu al carrer. És difícil que s'entengui aquest servei, quan no s'entens i no has viscut aquesta vida.

La premsa està aixecant la ciutadania contra la gent més vulnerable, i això és perillós

Què en penses del paper que està jugant la premsa?

És una premsa groga, trastocada. Han induït algun comerciant de la zona perquè es posés guants i fes com que buscava xeringues en un test; han buscat l'usuari que està més trastornat per entrevistar-lo i recrear-s'hi. Ens graven des de tot arreu, d'amagat. Crec que no tenen coneixement del tema de què parlen. A més a més, vivim un moment dur per la crisi, pels perfils de nous pobres... ens n'anem de les prostitutes als drogodependents... ara aniran cap als pakistanesos. La premsa està aixecant la ciutadania contra la gent més vulnerable, i això és perillós.

Què en penses del terme narcosala?

És molt mediàtic, però no encaixa amb la salut, la prevenció, la vigilància o la cura de les persones, que és el més important. Està relacionat amb allò lleig. Nosaltres intentem parlar cada cop menys de drogodependents, i el terme *ionquis* el volem oblidar. Pretenem parlar més de persones perquè la dependència de les drogues és una problemàtica més de l'usuari. De vegades, el xuf del dia a dia no és el problema més greu, ja que algunes poden estar un dia sencer sense consumir i no estar desesperades. **Això trenca amb l'estereotip de l'usuari.**

El tema és que sóc drogodependent i això em duu a una situació de deteriorament global de tota la meua vida. Però de vegades no és això, sinó que tinc una situació molt tràgica, com és el cas d'alguns immigrants. Hi ha gent que pren la seva dosi per oblidar la situació que viu.

El Raval és un barri que s'està posant de moda. L'assetjament immobiliari, el tema de les prostitutes...

Ha vingut un grup de gent que es va comprar el pis i creia que tot seria genial, *progre*, que el Raval de tota la vida canviaria per ells. Tots els centres neuràlgics, totes les ciutats del món tenen un Raval. És lloable que es vulgui cuidar el barri, que el mobiliari urbà no sigui diferent del de Sarrià i que els serveis de neteja s'esforcin al màxim, però hi ha una mica d'hipocresia en tot això. S'han de tenir molt presents els drets dels ciutadans i els drogodependents també són ciutadans.

TORTOSA · ENERGIA

CiU, PSC i PP tomben una moció contra les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs

Andreu Curto
terresebre@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament de Tortosa rebutja una moció de la campanya Apaguem les Nuclears que demanava la no renovació de les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs. La moció va ser defensada pel portaveu d'Apaguem les Nuclears, Juli Loras, durant l'últim ple municipal. El PSOE (6), CiU (9) i PP (1) hi van votar en contra, ERC (2) i ICV (1) hi van votar a favor. Un regidor del PSOE es va abstenir.

Els motius pels quals es demanava el tancament de les nuclears van ser força diversos: des d'un excés de potència del 25% sobre el pic màxim de consum -segons dades de l'Associació Espanyola de la Indústria Elèctrica UNESA-, fins al risc que suposa per la salut del medi ambient l'alta emissió de gasos hivernacles durant el procés d'obtenció, enriquiment i transport de l'urani. També per l'alt cost econòmic de l'energia nuclear -la més cara si no es compten les subvencions estatals.

Apaguem les Nuclears destaca la "ignorància" del regidor de Tortosa

Juli Loras també va incidir en la demanda d'elaborar plans de reindustrialització i recuperació per les plantilles de les centrals i la necessitat d'apostar clarament per un model de producció, transport i consum elèctric alternatiu "que passaria per l'estalvi energètic, l'acostament als centres de producció i la utilització d'energies renovables".

En acabar el ple, Loras va lamentar la gran desconexió dels regidors -tan els pronuclears com dels antinuclears- sobre la matèria i els va titllar a tots d'"ignorants".

Suport a Arenys de Munt

Per altra banda, el ple va aprovar una moció presentada per ERC on es donava suport a l'Ajuntament d'Arenys de Munt, tot i que no s'impulsava ni es donava suport a cap entitat local en un possible referèndum a la capital del Baix Ebre. Si bé -els dies previs al referèndum d'Arenys- l'alcalde Ferran Bel (CiU) se'n va voler desmarcar i ho va qualificar de "circ mediàtic" i "fals debat", a més d'assegurar que intentaria que "Tortosa no participés en una consulta com la d'Arenys", en esta ocasió, ell i el seu grup municipal hi van votar a favor, juntament amb ICV i ERC. Per la seva banda, Omnium cultural -que ha participat en diversos actes independentistes a les Terres de l'Ebre- ha anunciat que estava estudiant les possibilitats de fer una consulta a Tortosa. A la ciutat també hi ha una assemblea de Maulets, col·lectiu que també va participar en l'organització de la consulta a la població maresmenca.

, així està el pati

MATARÓ • REPRESSIÓ

Les contradiccions dels testimonis policials forcen la dilació del judici del míting del PP

Directa Maresme

maresme@setmanaridirecta.info

El judici que es va iniciar el 13 d'octubre al Jutjat d'Instrucció número 1 de Mataró contra les processades per les protestes d'un míting del PP al 2003 ha estat ajornat pel 2 de novembre, tot i haver-se iniciat amb normalitat. La fiscal va dir que el pes de dos mossos cridats a comparèixer - que finalment van justificar que estaven de baixa- era important per interrompre el judici. Segons les persones que van assistir a l'audiència pública, el dos agents (suposadament absents) haurien estat presents a les dependències dels jutjats de Mataró i haurien marxat en el moment de les declaracions dels testimonis de l'acusació. D'altra banda, en els moments previs a al judici, la fiscal va oferir una rebaixa de les penes a les encausades. L'oferta proposava l'acceptació de les inculpacions a canvi d'una reducció de la meitat de les penes i, així, passar de dos a un any de presó i de dotze a set euros de multa per dia de privació de llibertat. El judici als quatre joves acusats de diversos delictes contra els Mossos d'Esquadra i de danys a vehicles de la policia i del PP durant una protesta a un acte electoral del PP a Mataró el 2003 (DIRECTA, 155) va començar amb més de dues hores de retard. Aquesta demora va ser ocasionada per l'anada i vinguda de mitja dotzena de mossos no uniformats a les portes de la sala on s'havia de celebrar la vista. Tot i la nodrida presència de mossos de paisà, només dos d'ells -els identificats amb els TIP 6161 i 3588- van respondre a la crida de la secretària per accedir a la sala. Després dels testimoniatges de les quatre processades, que van denunciar agressions i tortures dels Mossos d'Esquadra i van testificar que no havien agredit cap policia, va ser el torn dels policies. Abans, però, una persona de l'audiència pública va abandonar la sala per comunicar-se amb els mossos de paisà que esperaven a l'exterior. Aquests, finalment, van marxar dels jutjats i només es van quedar tres dels cinc agents cridats a declarar. El primer de testificar va ser l'aleshores sergent de l'ABP de Mataró el 2003, Rafael Tello, que es va aferrar-se continuament al contingut de l'atestat davant les preguntes de la defensa. Va argumentar que "havia passat molt de temps des de 2003" i que "havia tingut 2.000 intervencions com aquesta des d'aleshores". Després van intervenir els agents 6161 i 5372, que es van contradir. En aquest moment la fiscal va donar a conèixer que els dos mossos restants estaven de baixa i tenien dret de no declarar. La fiscal també va exposar que la vista s'hauria de suspendre, donada la importància dels seus testimonis. L'advocat de la defensa va demanar si la notificació als agents havia estat correcta i va exigir la seva presència, cosa que no va ser acceptada pel jutge. El judici, doncs, es reprendrà el dia 2 de novembre a les 10 del matí, amb la declaració dels testimonis de la defensa i dels agents 3131 i 8684.

BARCELONA • S'INAUGURA EL II CONGRÉS DE LES DONES DE LA CIUTAT ENMIG DE LA POLÈMICA

El Congrés de les Dones impulsat per l'Ajuntament és un procés participatiu?

Meritxell Cardona

redaccio@setmanaridirecta.info

Han passat deu anys des del primer Congrés de les Dones de Barcelona, organitzat per l'Ajuntament, que va tenir un gran ressò entre les organitzacions feministes de la ciutat i que va servir de referent per algunes de les línies municipals en matèria de prevenció de la violència de gènere, entre d'altres. El 16 i 17 d'octubre tindrà lloc la segona edició d'un esdeveniment que, ara, vol posar l'accent en la mirada de les dones en la transformació de la ciutat. La iniciativa la porta la regidoria de Do-

La premissa del grup promotor era la participació total de les dones en el congrés, però la realitat, finalment, ha estat ben diferent

nes i Joventut -a través d'un grup promotor- i compta amb el suport de l'Institut Català de les Dones, la Diputació de Barcelona i la Xarxa Feminista.

Si bé la premissa del grup promotor era clara des de l'inici (participació total de les dones en el procés del congrés), la realitat ha estat una altra. L'única manera d'incidir en les conclusions que es duran al congrés han estat els tallers organitzats pels Consells de Dones, en base



Concentració per l'avortament lliure i gratuït organitzada el 25 de juny davant la Clínica Aragó

a quatre eixos temàtics: ciutadania, cultura, temps i treballs i espai públic. Més enllà dels consells -òrgan consultiu de l'Ajuntament, però no vinculant-, la resta d'associacions no ha tingut cap oportunitat d'intervenir ni en el format del document base inicial ni en el plantejament dels tallers. Tampoc ho podranfer durant el proper congrés, ja que el programa és tan encotillat que no permetrà les intervencions -espontànies o no- de les assistents.

L'acte de clausura comptarà amb la presència de la ministra d'Igualtat, Bibiana Aído, fet que ha provocat la convocatòria d'una concentració, per part d'alguns grups

feministes, per reivindicar l'avortament lliure i gratuït, a l'espera de la propera reforma de la llei de la interrupció de l'embaràs.

Externalització del Cird

Com ja explicàvem a la DIRECTA 153, la regidoria de Dones i Joventut va anunciar l'externalització del Centre d'Informació i Recursos de les Dones de manera sobtada i sense previ avís a les treballadores i als sindicats. La filtració de la notícia, però, ja s'havia produït durant els mesos d'estiu. Davant la ràpida resposta per part de les usuàries del centre i la mobilització que es va organitzar a través d'una recollida de

firmes i cartes de protesta i per evitar que el Congrés de les Dones es converteixi en una plataforma per reivindicar una major transparència i claredat sobre aquest fet, sembla que l'Ajuntament ha replantejat la seva postura. L'experiència en la privatització de la gestió dels Punts d'Informació i Atenció a les Dones (Piad) ha demostrat que aquest no és el model que volen les organitzacions de dones de la ciutat. Així doncs, la nova proposta passaria per obrir un procés participatiu entre el teixit associatiu de dones de la ciutat i les administracions, amb l'objectiu de debatre sobre el model de centre de recursos que es necessita.



ELOI DE MATEO

Un pas més cap a una escola llibertària

Les organitzadores de la jornada celebrada el 10 d'octubre al parc de la Ciutadella de Barcelona amb l'objectiu de crear una escola llibertària i autogestionada van cloure la diada amb molt d'optimisme. La vuitantena de persones inscrites als tallers va evidenciar que la possibilitat de fer real aquest projecte no queda tan lluny. Els actes es van iniciar amb una assemblea on es van decidir les feines que calia fer: torns, horaris, neteja i col·locar exposicions. Després van venir els continguts dels tallers: per una vida amable, econòmica, hort, anàlisi de contes, cuina solar, sexualitat, gènere, braçalets, mim i reparació de mobles. Per més informació sobre el projecte, us podeu adreçar a la web <http://escola-autogestionada.sants.org/>.

, així està el pati

GRAMENET DEL BESÓS · L'APROVACIÓ DEL PLA ESPECIAL COMPORTA L'EXPROPIACIÓ DE 109 CASES

L'Ajuntament aposta per fer 763 nous habitatges a la zona de Singuerlín

Aitor Blanc
barcelonesnord@setmanaridirecta.info

L'Ajuntament va aprovar, durant el darrer ple municipal del 28 de setembre, la modificació del Pla Especial per al Sector Nord de la ciutat, que afecta 109 famílies dels barris del districte tercer, la zona de Singuerlín. L'acord va ser pres sense aportar tota la documentació i és per això -la falta d'informació i el desconeixement de què es votava- que el PSC (en govern en solitari amb majoria absoluta) es va trobar sol en l'aprovació, amb els vots en contra de CiU i PP i l'abstenció del grup municipal d'ICV-EUiA. Setmanes després de la sessió plenària, encara no es disposa de la memòria completa que -segons la llei- ha d'estar exposada 30 dies per qui

El PSC aprova el pla de construcció en solitari i amb els vots en contra de PP i CiU

desitgi presentar al·legacions. Aquesta situació va portar un grup de veïns i veïnes afectades a assistir al ple municipal, on van mostrar signes de ràbia i indignació. El veïnat va proferir crits i retrets cap a l'alcalde, Bartomeu Muñoz, que -en acabar el punt- va abandonar la sala de plens per entrevistar-se, en privat, amb la veïna -d'avançada edat- més reivindicativa. Aquest fet va ser qualificat pel col·lectiu ciutadà Gent de Gramenet com una "mostra de desinterès cap a la resta de punts a tractar" i "d'un intent de fer callar les veus dissidents per comprar vots".



Assemblea de veïns i veïnes -el 6 d'octubre al Centre Cívic de Singuerlín- on es va constituir la Plataforma d'afectades

L'aprovació de la modificació del Pla Especial per als barris del districte tercer comportarà l'expropiació de 109 cases i la construcció de 763 pisos nous (el 72% de protecció oficial). Segons la publicació mensual local *El Mirall.net*, i segons la informació extraoficial a la qual hem tingut accés, la modificació inclou la proposta de construcció de nous gratacels (edificis de més de 15 plantes) amb 9.600 metres quadrats de zona verda. La Plataforma per la Defensa de la Serra de Marina i Can Zam ha mostrat el seu desconcert davant la proposta, ja que sembla ser que el projecte qualifica com a zona verda part del que, ara, ja

és el parc de la Serra de Marina. Segons declaracions de la tinent d'alcalde de Serveis Territorials, Carme Moraira (PSC), la modificació del Pla Especial "pretén completar els barris de la muntanya amb pisos, zones verdes i equipaments, amb la voluntat de convertir l'últim tram de l'avinguda Francesc Macià en una nova façana".

El veïnat s'organitza contra el pla
Un centenar de persones - veïns i veïnes afectades i d'altres solidàries- es van reunir, una setmana després, al Centre Cívic de Singuerlín i van constituir una Plataforma d'afectades. La intenció de la plataforma és aconse-

guir que es retiri la proposta. És per això que estan elaborant una sèrie d'al·legacions individuals i col·lectives. Si no s'aconsegueix aturar el Pla Especial, la recentment constituïda Plataforma d'afectades intentarà buscar una negociació justa eliminant els quinze anys de protecció oficial. Els cartells que anunciaven la reunió pels carrers dels barris afectats i del centre cívic van ser retirats per instàncies municipals dies abans que se celebrés amb la intenció, segons el veïnat, de desmobilitzar el veïnat. Arran d'això, una part dels veïns i veïnes assistents van reclamar actuacions al carrer per donar a conèixer la protesta.

EL PRAT · REPRESSIÓ

El desallotjament del KOP-Alta Tensió del Prat de Llobregat està previst pel proper 22 d'octubre

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El termini establert pel jutjat número 5 del Prat de Llobregat perquè els membres del Kasal Okupat del Prat KOP-Alta Tensió abandonin voluntàriament l'espai finalitzat el dia 22 d'octubre a les deu del matí. El primer termini de sortida fixat pel jutge abans d'aquesta ordre de desallotjament havia estat l'1 d'octubre. Els membres de l'assemblea del centre social han convocat una concentració davant les portes del KOP, a les nou del matí del mateix dia, per intentar evitar el desallotjament.

El judici va quedar vist per sentència el 23 d'abril a conseqüència de la denúncia presentada per la propietària de l'edifici -la multinacional elèctrica Fecca-Endesa- el mes de gener de 2003, quan l'espai va ser okupat per un centenar de joves. El procés judicial, que ha durat diversos anys, ha suposat l'aplicació de la llei hipotecària, que va deixar els okupants sense dret a la defensa, ja que, per poder-lo exercir, els demanava una quantitat econòmica proporcional al preu que estava taxat l'espai. "Simplement, el dret de defensa no existeix perquè no disposem de diners per tenir-lo", denuncien en un comunicat, on afeixquen que això suposa l'evidència d'"una justícia feta només per rics i coherent amb la lògica capitalista".

El jutge ha aplicat la llei hipotecària, que deixa els okupants sense dret a la defensa

L'espai del KOP-Alta Tensió està afectat per un pla urbanístic municipal derivat de la construcció de l'estació intermodal del TAV en aquest terme i de la requalificació dels espais de l'entorn, que també ha afectat diversos habitatges i ha suposat el tancament de diverses fàbriques. Fecca-Endesa no podrà urbanitzar ni utilitzar aquest espai segons aquest nou pla urbanístic i, segons els okupants, l'única finalitat és "enderrocar-lo per poder cobrar la indemnització milionària de l'expropiació pactada amb el consistori d'IC-PSC". També denuncien que "la connivència entre l'Ajuntament pratec i la multinacional en el procés de desallotjament és absoluta. Uns ens fan fora i els altres els premien amb diners públics".

Des de l'any 1994, quan es va okupar el primer centre social del Prat a les Cases d'en Puig, han existit un total de cinc centres socials a la població. El KOP-Alta Tensió és el que ha durat més, amb més de sis anys i mig d'existència.

MANRESA · ELS COL·LECTIUS OKUPANTS SÓN MAULETS I L'ASSEMBLEA DE JOVES DE LA CIUTAT

Neix l'Ateneu Popular La Sèquia

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

L'espai okupat a principis del mes de setembre a Manresa (DIRECTA, 151) ha donat lloc a l'Ateneu Popular La Sèquia, que va obrir les seves portes el dissabte 10 d'octubre. L'objectiu de la jornada de portes obertes era donar a conèixer el projecte de l'Ateneu i crear aproximació amb les veïnes de la zona. Durant aquest mes i mig, els dos col·lectius okupants (Maulets i l'Assemblea de Joves de Manresa) han estat treballant per posar a punt les infraestructures necessàries. Segons les okupants, l'Ateneu Popular La Sèquia respon a una alternativa a l'oci consumista i pretén crear "un espai de trobada on la participació sigui oberta i permeti albergar-hi tot tipus de propostes, tant lúdiques com culturals".

Les organitzadores van valorar positivament la jornada, ja que van

rebre la visita de moltes veïnes que s'han mostrat interessades pel projecte. No obstant això, la inauguració de l'Ateneu Popular La Sèquia no es farà fins el 24 d'octubre, que és quan s'organitzarà una jornada plena d'activitats, xerrades i festa de celebració.

Ja s'han emprès accions legals contra les okupants per part de la propietat

Per altra banda, tot i que se sap que s'han emprès accions legals contra les okupants per part de la propietat, l'assemblea que gestiona l'Ateneu Popular La Sèquia encara no ha rebut cap denúncia.



Façana plena de pancartes de l'Ateneu Popular La Sèquia

, reportatge



Istanbul en peu de guerra



FOTO A FOTO:

1 i 2. Capçalles: Direniş İstanbul a que acollia les 3. Les activistes protestes festives de la transformació falta d'accés a 4 i 5. Centenars de noves formes d 6. Els militants moments previs Taksim. 7. La plaça Tak tempesta de gas 8. Una activista 9. Els manifestants tres hores post 10. Un treballador pel gas lacrimògen



10.

4.

a d'una de les marxes de la carrer Istaklal. Es tracta del grup activistes europees.

s de Resistanbul durant la es del dia 3 d'octubre en contra iació urbana, la gentrificació i la l'habitatge.

s de policies es troben amb les e protesta del Pink Block.

kurds alcen el puny durant els i a les grans càrregues policials de

sim va desaparèixer sota una is lacrimògen.

à fugir dels atacs policials a Taksim. ants alcen barricades durant les eriors als atacs de la policia.

dor d'un banc apedregat afectat gen contempla la situació.

Es dies previs a les dues jornades principals de trobades entre els membres del Banc Mundial (BM) i el Fons Monetari Internacional (FMI) a Istanbul van estar marcats per una més que apreciable calma tensa. La ciutat va ser presa per les forces de seguretat durant vuit dies. Barricades policials pràcticament infranquejables delimitaven el que el servei de seguretat havia anomenat *zona vermella*: la Congress Valley, un recinte d'una superfície enorme que anava des de Taksim fins al barri de Besiktas. En una segona zona i resseguint el perímetre de diversos barris del districte de Beyoglu, la presència d'una segona instal·lació de barricades policials delimitava la *zona blava*.

Enmig d'aquest escenari, va aparèixer Direnistanbul (Resistanbul). Format per persones no adscrites al

sector de l'esquerra extraparlamentària turca, Resistanbul va fer una crida mundial a la resistència entre els dies 1 i 8 d'octubre amb la finalitat d'aturar la celebració de la trobada anual de l'FMI i el BM. Resistanbul, diferenciat en dos grups (Black i Pink Block), va acollir les activistes europees i va posar sobre la taula noves formes de protesta alternatives a la confrontació directa. Això en un Estat, el turc, on l'esquerra radical està tan acostumada a la repressió policial -el darrer 1 de maig es va saldar amb 1.000 detencions-, que la *saba nova* de Resistanbul no va deixar de sorprendre els *mass media*, la policia i la població. El Pink Block va encapçalat les marxes de la mà d'una banda de samba durant totes les manifestacions prèvies als dies 6 i 7 d'octubre. Les *guerreres* vestides de rosa provocaven una de les

policies més dures d'Europa amb petons i escridassades. La policia, totalment desconcertada, no va carregar en cap moment contra aquestes desconegudes.

El soroll de l'helicòpter indicava que el dia 6 d'octubre havia arribat. El to de les protestes va canviar substancialment i, amb això, l'actitud de la policia. Un exèrcit de 12.000 policies de paísà i 18.000 d'uniformats. Tancs, cotxes militars i gas lacrimògen a dojo. Controls de seguretat. Istanbul va esdevenir un estat policial. L'esquerra turca en ple havia convocat la seva militància a Taksim. La policia va suspendre l'encontre al minut 1 de joc. Un gran atac de gas lacrimògen, acompanyat de pistoles enlairades i aigua a pressió, va dispersar i rebotar l'acte. Durant les tres hores posteriors, petits grups de manifestants van

resistir i es van enfrontar als atacs. L'endemà, més confrontacions, però menys gas. Els mitjans havien criticat durament l'ús excessiu d'aquesta eina. Les xifres parlen per si soles: una persona morta per inhalació de gas, prop de 100 detencions i innombrables destrosses als símbols capitalistes. El segon dia de reunions de l'FMI i el BM va ser suspès. La passió turca s'havia desfermat contra la seva presència.

FOTOGRAFIA:
Joan Alvaro
TEXT:
Kiko Montoro

, així està el pati

TREMP · LES MEMBRES DEL COL·LECTIU PILUM DENUNCIEN QUE FER PINTADES I PANCARTES NO SÓN ACCIONS QUE S'HAGIN DE CASTIGAR

El jutjat absol dues persones acusades de vexacions per l'empresa Gran Pallars

Directa Terres de Ponent
 tresponent@setmanaridirecta.info

El Jutjat d'instrucció número 1 de Tremp va absoldre mitjançant una sentència *in voce* les dues persones acusades d'una falta de vexacions injustes a l'empresa Gran Pallars. El judici va tenir lloc el 8 d'octubre. Al mateix moment de la vista, gairebé 40 persones van participar d'una concentració solidària i van emplenar la sala del jutjat.

Les dues persones són membres del Punt d'Informació Laboral i Social (Pilum), un organisme creat per assessorar les treballadores de les comarques del Pallars. Recentment, aquest col·lectiu s'ha constituït com a Sindicat de Muntanya, Pilum-CGT.

Al judici, la jutgessa no va voler discutir els conflictes laborals de Gran Pallars i es va limitar a aclarir si els demandats havien estat els autors d'unes accions de denúncia contra l'empresa. A falta de proves, els va absoldre.

Des del Sindicat de la Muntanya, Pilum-CGT, van voler donar un caire més polític al judici i van al·legar que la denúncia penal havia estat un acte coaccionador per part de l'empresa. També van argumentar a favor de la despenalització d'aquest tipus d'accions reivindicatives i de caire sindical "que



Concentració solidària amb les encausades davant dels Jutjats de Tremp

s'han fet durant tota la trajectòria de lluita obrera". En unes declaracions a la DIRECTA, membres del Pilum han afirmat que "fer pintades, fulls volants i

col·locar pancartes no són accions que hagin d'estar penades ni processades com a faltes, i menys quan estem davant d'una empresa que incompleix re-

gularment els drets laborals mínims". També han afegit que aquest incompliment dels drets laborals "és un hàbit generalitzat a la comarca, ja que l'ac-

tuació d'aquesta empresa no és una excepció, sinó un fet quotidià." Gran Pallars havia interposat aquesta denúncia després de l'aparició d'una pancarta, unes pintades i uns fulls volants que denunciaven la situació de precarietat laboral que pateixen les treballadores.

Gran Pallars i els drets laborals

Gran Pallars és un consorci de 41 empreses en el qual també participen els Ajuntaments d'Espòt i Riàlb i la Diputació de Lleida. Va ser creada el 2007 amb capital de la Generalitat de Catalunya i gestiona les estacions d'esquí de Portainé i Espòt Esquí. Gran Pallars ha rebut dues multes amb motiu d'una inspecció de treball i té vuit processos judicials oberts, dos d'ells amb sentències condemnatòries. Els membres del Sindicat de la Muntanya, Pilum-CGT, diuen que "és trist que els Mossos no investiguin també les coaccions a la llibertat sindical i els abusos de poder que contínuament es produeixen a la nostra comarca i al món". La denúncia sobre la situació de precarietat laboral que viuen les treballadores de les pistes d'esquí i dels esports d'aventura de les comarques de muntanya es va fer veure als carrers de Sort durant una cercavila que va tenir lloc el 21 de juny i en què van participar més de 120 persones.

UAB · LA MARXA ARRIBA A LA SEU DEL RECTORAT

Un centenar de persones protesta contra els acomiadaments a OCÉ

Manel Ros i Guifré Bombilà
 redaccio@setmanaridirecta.info

Les treballadores de l'empresa OCÉ de la UAB i les estudiants es van concentrar el dimarts 13 d'octubre per protestar contra l'acomiadament de vuit treballadores. A la concentració hi van assistir un centenar de persones, entre elles treballadores, estudiants i diverses delegades de tots els sindicats. Després de fer alguns parlaments, es va decidir pujar al Rectorat. El centenar de persones van fer tot el recorregut cridant consignes com *Prou ERO*, *readmissió o Ni ERO ni OCÉ ni precarietat, fora empreses de la universitat*.

Arribades al Rectorat, les treballadores van decidir entrar dins i anar fins al despatx de la gerència de la UAB per forçar la universitat a acceptar una reunió amb les delegades sindicals.

L'ànim entre les treballadores d'OCÉ és desigual. Mentre algunes estan disposades a lluitar i creuen que s'han de fer més coses, d'altres tenen més por de fer-ho per les possibles represàlies. Això ha fet que totes vulguin restar en l'anonimat a l'hora de parlar amb aquest setmanari. Una de les treballadores va afirmar que la concentració "havia estat positiva", però que s'havien de "fer més coses i més sovint", ja

que "amb les concentracions no n'hi ha prou". Les demandes principals de les treballadores són la readmissió de totes les companyes acomiadades i que la UAB es posicioni: "Són molts anys treballant aquí perquè ara ens tractin com si no fóssim res". Per les treballadores, el paper que ha jugat l'equip de govern de la UAB ha estat "molt important per afavorir els acomiadaments", ja que "ha estat l'equip de govern qui ha donat carta blanca als acomiadaments". Sis de les vuit treballadores acomiadades tenien una clàusula de subrogació i era la UAB la que tenia l'última paraula sobre el seu acomiadament, ja que és un servei externalitzat. Les treballadores sospiten que la UAB deu diners a OCÉ i, per això, "ha acceptat tan fàcilment els acomiadaments". Tot i que la universitat afirma que no pot fer res contra els acomiadaments perquè l'empresa no té beneficis, les treballadores estan segures que això no és veritat, ja que OCÉ té el monopoli del servei a diverses universitats i la demanda no ha baixat en cap moment. La pressió ha fet que la gerència organitzés una reunió entre les treballadores, la UAB i l'empresa la setmana que ve. El dijous 15 d'octubre tindrà lloc la segona assemblea entre estudiants, treballadores i delegades sindicals per preparar properes accions.



Assemblea dels conductors d'autobús a les Cotxeres de Sants (Barcelona)

BARCELONA · LABORAL

La vaga massiva a TMB força l'empresa a convocar la taula de negociacions

Manel Ros
 redaccio@setmanaridirecta.info

Les treballadores de TMB van secundar de forma massiva la vaga del dimecres 7 d'octubre, que va registrar un seguiment del 85% de les treballadores. La causa principal de la convocatòria va ser la intenció de l'empresa d'imposar l'article 41 de l'estatut dels treballadors, que permet que l'empresa modifiqui les condicions de treball de forma unilateral i imposi una reducció salarial a les treballadores. A l'assemblea, que va comptar amb l'assistència de prop de 1.500 treballadores, es va decidir demanar una auditoria pública per saber el nombre de directius que treballen a l'empresa i els seus sous, continuar la lluita pels *Dos dies* sense pèrdues econòmiques ni augment de la jornada de treball, no acceptar la imposició de l'article 41 -el Comitè de Conveni ja ha posat una denúncia al respecte- i, finalment, començar una vaga indefinida a partir del 10 de gener si no hi ha acord. Davant d'això, l'empresa va tornar a convocar la taula de negociacions el mateix dia de la vaga, el dilluns 19 d'octubre.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

AMÈRICA LLATINA · EL 12 D'OCTUBRE LES ÈTNIES ORIGINÀRIES S'ENFRONTEN ALS ESTATS

Els pobles indígenes defensen els seus drets ancestrals a diversos països

Redacció Directa
Barcelona

El 12 d'octubre, la data en què les nacions llatinoamericanes recorden la invasió dels colons europeus, diverses ètnies indígenes van alçar la seva veu per exigir els drets ancestrals que els van ser arrabassats -i que mai no han recuperat- mitjançant polítiques d'exclusió i discriminació.

El diumenge 11 d'octubre, els pobles indígenes de Colòmbia van iniciar diverses marxes per reclamar els seus drets al govern, mentre que, a l'Argentina, les mobilitzacions es van centrar a destacar el saqueig de les seves vides que va suposar la colonització. Els pobles originaris de Mèxic van denunciar la situació de pobresa en què viuen. En canvi, a Veneçuela, segons Telesur, els pobles indígenes van agrair al govern el lliurament de títols de terra. Hi ha hagut enfrontaments amb els cossos de seguretat estatals a quasi totes les mobilitzacions, però les dades ballen segons les fonts i no hi ha números tancats d'àmbit continental -ni gairebé local- ni de persones detingudes ni de ferides o mortes.

Milers d'indígenes colombians van iniciar, el dia 11, una marxa des de Maria-Piendamó fins a la ciutat de Cali -al departament del Cauca, al sud, tot cant al pacífic. Les protestes es van centrar a reclamar les polítiques socials i les partides pressupostàries que el president Uribe va prometre a les comunitats. Líders del Consell Regional Indígena del Cauca (CRIC), entitat que va convocar la marxa, van detallar que la seva major demanda és pels déficits en salut i educació que registren les seves comunitats.

La manifestació, a la qual es van unir milers d'indígenes el dia 12, també s'emmarcava en la celebració de l'alliberament de la Mare Terra i en contra de l'escalfament global. En aquest cas, els enfrontaments amb la policia van deixar setze persones ferides, cinc d'elles greus -amb ferides de bala-, una morta i tres detingudes (una encara



MOISES CASTILLO

Una dona mira les taques de sang que hi ha al terra de la ciutat de Mèxic

Tres persones assassinades a Guatemala en una protesta

Gilmer Bororo Zet -de dinou anys-, Odulio Raxón Zet -de setze anys- i Celso Esteban Catellano Orellana -de 65 anys- van ser cosits a trets amb arma de foc per un home vestit completament de negre que es va infiltrar a la manifestació del dia 12. El primer va morir a l'acte, mentre que els altres dos continuen hospitalitzats. Això va passar a les vuit del matí, aproximadament, prop del Caminerero Calzada San Juan, mentre tots tres participaven pacíficament

a la Protesta de la Mare Terra (en el marc d'una mobilització global), segons han denunciat diverses organitzacions, entre elles, la Fundació Rigoberta Menchú Tum, el Centro para la Acción Legal en Derechos Humanos, la Coordinadora Nacional Indígena y Campesina i la Coordinación y Convergencia Nacional Maya Waqib'Kej. A través d'un comunicat, les organitzacions han exigut que "les institucions de justícia i la Policia Nacional Civil aclarin els fets" i

per confirmar al tancament d'aquesta edició), segons les declaracions fetes per testimonis a ràdio Dachibedea.

Mentrestant, a l'Argentina, les comunitats indígenes van rebutjar la commemoració del 12 d'octubre com a Dia de la Raça perquè reflecteix la visió dels conqueridors espanyols en perjudici dels seus avantpassats. Sobre això, l'Institut Nacional contra la Discriminació (Inadi) argentí va presentar un projecte de llei perquè aquest dia s'instauri com el Dia de la Diversitat Cultural Americana.

A les poblacions guaraníes del nord-est, a Misiones (Argentina), el diumenge 11 es va commemorar el Darrer Dia de Llibertat dels Pobles Originaris d'Amèrica, mentre la comunitat Yryapú -*soroll de l'aigua* en guaraní-, que viu en plena selva, prop de les cascades d'Iguazú, el dilluns va celebrar el Dia de la Resistència. "El 12 d'octubre de 1492 va començar el saqueig. Al costat de la vida de milions de germans, es van emportar els metalls i les pedres precioses (...) es van acarnissar, també, amb les nostres terres i selves i van avançar sense aturar-se fins ara, sobre els darrers tresors -ja no materials- que té el nostre esperit interminable", deia la invitació a la cerimònia.

D'altra banda, a Mèxic, prop de dotze milions d'indígenes pateixen "exclusió, pobresa i una inexorable marxa cap a la seva extinció definitiva", segons va denunciar la Confederació Nacional Camperola (CNC).

que "el govern de Guatemala superi la seva indiferència davant les demandes de les comunitats de San Juan Sacatepéquez de suspendre la instal·lació de la fabrica de Ciments Progreso, perquè atempta contra la vida dels seus pobladors i dels seus béns naturals". També demanen a la comunitat internacional "el seu suport i acompanyament polític, perquè l'Estat de Guatemala compleixi amb la seva funció de garantir el bé comú".

Xile: el 'conflicte' maputxe puja de to

Ivet Eroles Palacios
Santiago de Xile

A Xile el 12 d'octubre també és festiu, però pels indígenes xilens no hi ha res a celebrar. Prop de 7.000 persones van sortir als carrers de Santiago de Xile per protestar, segons l'agència de notícies maputxe Azkintuwe. La manifestació, convocada per l'organització maputxe Meli Witran Mapu, va acabar als peus de la muntanya de Santa Lúcia, on els conqueridors espanyols van fundar la ciutat l'any 1542. Es van

produir actes similars arreu del país. A Xile hi ha diversos pobles indígenes, com els polinesis Rapa Nui de l'illa de Pasqua, els Aimara, els Kollas del nord andí, els Pewenche o els Huilliche, però els maputxes són l'ètnia majoritària. A la manifestació, es van poder llegir pancartes sota el lema *No hem de celebrar res durant aquests 200 anys davant l'Estat genocida*. El poble maputxe va resistir la invasió espanyola i, més tard, va patir l'eufemística "pacificació de l'Araucania" per part del govern xilè, que va robar les terres ancestrals dels

maputxes amb les mans tacades de sang. Actualment es parla del *conflicte* maputxe, ja que al sud de Xile existeix una guerra oberta contra els indígenes que intenten recuperar les terres ancestrals, bàsiques pel seu desenvolupament com a poble. En el seu idioma, el mapudungun, maputxe significa *gent de la terra*. En aquest sentit, la gent que va assistir a la manifestació va fer sentir el seu rebués a la repressió de l'Estat xilè cap al poble maputxe. I és que, el 12 d'octubre d'enguany va arribar amb l'ambient caldejat. A finals d'agost, va mo-

rir el jove comuner Jaime Mendoza Collió, assassinat per l'esquena per un policia durant el desallotjament d'una ocupació de terres. El jove universitari Matias Catrileo va morir en circumstàncies similars. A aquestes morts, se n'hi sumen d'altres, juntament amb l'empresonament d'un centenar de persones vinculades amb el *conflicte*. Com a fet recent, el 8 d'octubre, un jove maputxe de catorze anys va ser ferit i amenaçat de ser llançat des d'un helicòpter de la policia si no reconeixia haver participat en una ocupació de terres.

PAÍS BASC · TERRITORI

Quinze dies enfilats als arbres per aturar les obres del TAV

Julen Tillo
Guipúscoa

La lluita contra el TAV basc s'intensifica. Vàries persones s'han mantingut enfilades a tres faigs centenaris des del 28 de setembre passat per aturar les obres del tram Itsasondo-Ordizia.

El mes de setembre l'empresa va començar les obres del tram amb els tràmits d'expropiació dels *baserris* (masos) encara no tancats. En una acció sorpresa, mentre les màquines efectuaven una tala salvatge de faigs i roures als terrenys de Berostegui, la nit de dilluns 28, quatre persones es van enfilat als arbres, sobre unes plataformes a vint metres d'alçada, per evitar la tala dels faigs. L'endemà, els operaris de l'empresa van intentar treballar escortats per l'Ertzaintza, però no se'n van sortir i, fins ara, les obres continuen aturades. Durant aquests dies, diferents col·lectius i persones individuals han acompanyat les activistes dels arbres i s'ha organitzat un campament al costat.

Els operaris intenten treballar escortats per l'Ertzaintza

Ahora, altres activistes de diferents zones basques s'han solidaritzat amb l'acció i també han pujat a diversos arbres. El dijous 8 d'octubre, una persona es va enfilat i encadenar al conegut arbre de Gernika enmig de la pluja. Dues hores més tard i després d'una operació difícil, l'Ertzaintza i els bombers la van despenjar. Dies abans, l'1 d'octubre, a Durango, dues persones van pujar als arbres de la plaça que hi ha davant del *batzoki* durant una concentració en què la policia va identificar tothom i, una vegada més, va delegar les feines d'alçada als bombers. El mateix dia, a Portugete, dues persones es van enfilat als arbres amb pancartes mentre una concentració repartia fulls volants a la gent que passava. A Ordizia, prop de 400 persones també es van manifestar en solidaritat amb els defensors dels arbres. A Bilbao, el diumenge 4, sis solidàries van escalar cinc arbres de l'Arenal mentre, al carrer, es repartien 3.000 octavilles. L'Ertzaintza va imputar set persones per "injúries" -suposadament expressades als fulls repartits- i va amenaçar de detenir tothom qui continués manifestant-se.

Mentre continua la resistència als arbres d'Itsasondo, el divendres 9 d'octubre es va fer una plantada de roures a la zona per denunciar la tala. Es pot llegir el manifest *Aferriñando a los árboles desde sus raíces* i veure vídeos de les accions a www.sindominio.net/ahtez.

, roda el món

TURQUIA · EL BALANÇ DE LA PROTESTA CONTRA LA CIMERA DE L'FMI I EL BM ÉS D'UN MORT I MÉS DE 100 PERSONES DETINGUDES

Istanbul en peu de guerra

Joan Alvado
Istanbul

El Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial (BM) es van reunir a Istanbul de l'1 al 8 d'octubre per analitzar la situació econòmica actual i valorar les mesures que cal prendre per sortir de la crisi, sempre segons les directrius acordades a la darrera cimera del G20. Ambdues institucions van mostrar una èmfasi especial a l'hora de destacar els símptomes de recuperació davant l'actual crisi econòmica, tot i que van reconèixer que l'economia global es troba en una situació "molt precària". El president del BM, Robert Zoellick, va arribar a vaticinar que prop de 59 milions de persones podrien perdre la feina durant el proper any. Zoellick també va afirmar que és conscient que la inestabilitat financera crea desestructuració social i que aquesta podria conduir, pròximament, a noves guerres als països subdesenvolupats.

El president del Banc Mundial diu que la inestabilitat financera podria conduir a noves guerres

També ha estat notable l'esforç dels assistents a la cimera per tractar "d'humanitzar" la seua imatge pública, amb declaracions i gestos de cara a la galeria. Valga com a mostra el fet que Dominique Strauss-Kahn, president de l'FMI, s'autodefinira com a "socialista" en una de les rodes de premsa. El mateix FMI va començar la setmana demanant públicament a



Els manifestants s'escapen de la plaça Taksim sota el gas lacrimògen llançat per la policia

la policia turca que no apliqués la força contra els manifestants. "Hem de saber escoltar la veu dels que es manifesten al carrer" -va arribar a declarar Tayip Erdogan, president de la República de Turquia. Unes declaracions, tanmateix, de les quals s'acabaria retractant unes hores més tard, després dels aldarulls a la plaça Taksim.

L'esquerra turca va organitzar diverses marxes i accions per mostrar el seu rebuig a les polítiques neoliberals d'ambdós organismes. El tret de sortida de les protestes el va protagonitzar un jove periodista del diari *Bir Gün*, que va llançar una sabata contra el director de l'FMI. D'altra banda, des del començament de la cimera, dife-

rents manifestacions van prendre els carrers d'Istanbul.

Les primeres protestes van anar a càrrec d'una coordinadora creada expressament per l'ocasió: Diren Istanbul (Resistanbul). Aquest col·lectiu -format principalment per particulars no lligats a cap dels col·lectius ja existents-, amb el suport d'altres activistes d'Europa, va iniciar la setmana amb quatre manifestacions de diferents temàtiques: va obrir el foc una marxa contra la llei de la seguretat social turca, a la qual seguiren una manifestació ecologista, una jornada contra la gentrificació urbanística i una marxa d'insurrecció global contra el capitalisme. Les marxes, amb

un marcat caire festiu, sempre van acabar topant amb barricades i un nombros cordó policial, que impedia l'accés al Meeting Valley on es reunien els membres de l'FMI i el BM.

A partir d'aquí, però, el to de les manifestacions va canviar substancialment. El dimarts 6 d'octubre, molts altres col·lectius s'afegiren a la crida per aturar la cimera i prop de 3.000 manifestants es van concentrar a la plaça Taksim, al migdia, convocats per partits, organitzacions marxistes, sindicats i col·lectius estudiantils, principalment. La policia va respondre els primers intents de travessar el cordó policial amb tancs d'aigua i amb el llançament massiu de gasos lacrimò-

gens contra la manifestació, que es va dissoldre per complet en qüestió de minuts. Tanmateix, diversos grups de manifestants es van anar reagrupant en diferents punts de la ciutat i van plantar cara a la policia amb barricades durant tot el dia. Desenes de multinacionals, bancs i caixers van ser atacats. Els cossos policials van respondre insistentment amb el llançament de gasos, fins al punt que es pot afirmar que qualsevol habitant del centre d'Istanbul -manifestant o no- es va veure exposat a la inhalació de gasos lacrimògens durant hores, fet que va ser àmpliament questionat pels mitjans de comunicació turcs. El balanç de la jornada va ser de prop de 100 persones detingudes i una mort a causa d'una aturada cardíaca.

Tots els habitants del centre de la ciutat d'Istanbul es van veure exposats a la inhalació de gasos lacrimògens durant hores

El dia següent, diversos grups van tornar a protagonitzar una jornada d'accions descentralitzades i es van enfrontar a la policia durant hores. En aquest cas, els enfrontaments es van produir a Sisli, un altre dels barris centrals d'Istanbul, proper al punt de reunió de l'FMI. De nou, s'atacaren bancs, cotxes de policia i multinacionals amb pedres i còctels Molotov. La policia va procurar restringir l'ús de gasos en aquesta ocasió.

GALÍCIA · 24 MESOS MÉS TARD, LA SENTÈNCIA CONFIRMA QUE MAI NO HAURIEN D'HAVER ENTRAT A PRESÓ

Dos presos independentistes gallecs surten lliures després de ser jutjats a l'Audiència

Maria Alvares
Santiago de Compostel·la

La sentència de l'Audiència Nacional espanyola per als dos independentistes gallecs acusats del transport d'un artefacte explosiu el 2007 els condemna a dotze mesos de presó. D'aquesta manera, la sentència confirma que l'ingrés a presó no s'hauria d'haver produït ja que cap dels dos no té antecedents. Així i tot, Santiago Vigo i José Manuel Gorgas ja han complert 659 dies de privació de llibertat a centenars de quilòmetres de Galícia, els han aplicat el règim d'aïllament i de control de comunicacions i han rebut pallisses, segons denuncien. El jutge Grande-Marlaska va ser qui els va aplicar la presó preventiva.

Aquesta setmana se celebrarà una rebuda popular a Compostel·la.

Santiago Vigo i José Manuel Gorgas ja han estat 659 dies a la presó, els han aplicat el règim d'aïllament i han rebut pallisses

El 2 d'octubre va tenir lloc el judici contra els dos joves gallecs a l'Audiència Nacional espanyola, dos

anys després de la seva detenció. Durant les hores prèvies a l'inici del judici, es va convocar una concentració a la plaça Colon de Madrid per donar suport als dos presos. 65 persones es van desplaçar amb un autocar des de Galícia per desplegar una pancarta amb el lema *Liberdade presos independentistas* i omplir la plaça de banderes independentistes.

Intenten relacionar Ceivar amb Gestoras Pro Amnistia

El procés va començar amb les declaracions dels dos nois, que van ser preguntats en reiterades ocasions per la seva pertinença al Moviment d'Alliberament Nacional Gallec (MLNG) o a l'organització juvenil AMI. Els dos presos van reconèixer l'existència, dins el cotxe que conduïen durant la

matinada del 14 de desembre de 2007, de l'explosiu i de la intenció de col·locar-lo en una àrea comercial en construcció com a acció de denúncia contra la desaparició del petit comerç gallec, però van negar conèixer la procedència de l'artefacte. Després va venir el torn de la Guàrdia Civil. Fins a 27 agents van intentar establir relacions entre l'organització antirepressiva gallega Ceivar i la basca Gestoras Pro Amnistia, a més d'afirmar que AMI homenatjava terroristes morts i era hereva directa de l'Exèrcit Guerriller del Poble Gallec Lliure (EGPGC). També es va presentar un informe policial contra l'independentisme gallec, on un destacat membre de la Guàrdia Civil destinat a Galícia va insistir en la importància "d'actuar contra tot allò vinculat amb Resistència

Galega". L'agent també va dir que es tracta d'un grup "que té com a objectiu la subversió de l'ordre constitucional i trencar la integritat territorial d'Espanya" i que durant els darrers anys hauria experimentat "una notable evolució tècnica". La fiscalia, per la seva part, va considerar que l'artefacte era un explosiu -tot i que va ser mal custodiat i va desaparèixer sense que la defensa pogués analitzar íntegrament la seva composició-, però va rebaijar la seva petició inicial de vuit a cinc anys de presó per "dipòsit d'explosius amb finalitat de subvertir l'ordre constitucional". La defensa, basant-se en la inconsistència de les proves, va sol·licitar la lliure absolució i va deixar com a alternativa la possibilitat d'una suposada falta de danys en grau de temptativa.

SÈRBIA · EL RECORD DE LA GUERRA DIRIGEIX LA POLÍTICA I FRENA DEMANDES I A LA NACIÓ L'AFECTA LA POBRESA GENERADA PEL CONFLICTE

Voivodina, un nou Kosovo sense trencament amb Sèrbia?

Una de les parts més desconegudes del trencaclosques de l'antiga Iugoslàvia és Voivodina. Aquesta regió –o nació– situada al nord de Sèrbia, fronterera amb Hongria, Romania, Croàcia i Bòsnia-Hercegovina, ha estat i és un dels punts de pas i de fricció entre orient i occident. Lligada històricament a l'imperi austrohongarès –encara avui té una important minoria hongaresa–, ha estat poblada majoritàriament per eslaus del sud des del segle VI i, avui, es debat entre la recerca d'identitat i la pobresa en què la va deixar la guerra.

Eduard Martín-Borregón
Voivodina

La Iugoslàvia del mariscal Tito va gaudir d'una gran independència, que es va consolidar el 1974 quan se li va atorgar la categoria de república dins de la federació, com Croàcia, Sèrbia o Eslovènia. Milosevic, en canvi, no va respectar ni entendre les diferències entre Voivodina i la Sèrbia central i, el 1989, va abolir l'estatut d'autonomia de Voivodina, com va fer amb Kosovo. La guerra hi va passar de puntetes. No hi ha marques als edificis, però sí en les persones. La destrucció més gran que va patir Novi Sad –capital de la zona i segona ciutat en importància de Sèrbia– va ser durant els bombardejos de l'OTAN l'any 1999. L'any 2001, la regió va recuperar l'autonomia i, de mica en mica, l'estabilitat perduda.

Religions i política

La majoria de pobles i ciutats compten amb representació de les dues esglésies, la catòlica i l'ortodoxa, i no hi ha problemes de convivència entre elles, tal com explica un jove seminarista ortodox que tothom coneix com a *pope*. Fins i tot hi ha un dia a l'any que canten cants religiosos plegats a la plaça del poble. Les dues branques conviuen sense problemes perquè la catòlica depèn d'Hongria i no de Croàcia.

La diferència religiosa fonamental entre catòlics i ortodoxos és que els primers creuen que l'esperit sant deriva del poder del fill, mentre que els ortodoxos neguen aquest punt i el posen al mateix nivell que el pare i el fill. L'altra diferència és que, per ser sacerdot de l'església ortodoxa, s'ha d'estar casat. Políticament, la majoria de fidels ortodoxos formen part o combreguen amb l'ideari del Partit Radical Serbi i, sobretot, no volen ni sentir parlar de la independència de Kosovo.

Dragan Živkov és diputat del parlament serbi pel Partit Radical Serbi a Belgrad i també és el president del club de futbol del seu petit municipi, Backo Gradište. Al poble expliquen que va ser mercenari durant la guerra: "Marxava amb les mans buides i tornava amb molts diners". Al municipi



Un dels ponts de Novi Sad que van ser enfonsats durant els bombardejos de l'OTAN

pi recorden quan Gradište va estrenar cuina en un moment de penúria i que tots els habitants del poble volien anar a veure-la. Actualment, es mou en un cotxe que molt poca gent es pot permetre i menys encara comprar-lo.

El seu discurs polític és monòton, ja que ell i el seu següent es dediquen a repetir una vegada i una altra que Kosovo és Sèrbia –*Kosovo je Srbija*– i a dir que tots els mals provenen de la Haia i dels EUA. Mante-

La destrucció més gran que va patir Novi Sad, capital de Voivodina, va ser durant els bombardejos de l'OTAN de 1999

nen llargues converses on barregen futbol, política i *rakia* (licor serbi molt similar a un *orujó*). De la possible separació de Voivodina, no en volen sentir ni parlar.

En una altra dimensió, trobem Goran Sadžkov, que diu que Kosovo no és el seu problema, però propugna una descentralització total del país a través d'un nou partit del que forma

part. Anomenat *Kao Jedna Kuca* (*Tots som de la mateixa casa*), se centra en els problemes locals quotidians. El panorama és desolador: un 50% d'atur al seu municipi i cinc fàbriques obertes, de les 80 que hi havia hagut.

"Però, per sort, no hi ha gana, ja que tothom té un tros de terra on cultiva quatre coses per no morir de fam", diu Sadžkov. Preguntat sobre quin és el problema principal de Sèrbia, respon: "Jo he obert la primera gossera de tot Sèrbia, però estic content que una il·legalitat. Per sedar els gossos, necessito un medicament que no es fabrica al país i és il·legal importar-lo. La petició ja està feta des de fa més de sis mesos, però ha de passar per Belgrad i no arriba... Què haig de fer? Com això, tot. Tant els afers més importants com els més mundans han de superar aquesta terrible burocràcia que ho frena tot". En aquest moment, "hi ha gairebé 500 partits polítics amb alguna representació institucional, 250 diputats repartits en 23 partits, en un país de poc més de set milions de persones", puntualitza Rajko, un jove serbi que fa de traductor.

Una de les novingudes sèrbies és Sonja, una refugiada serbocroata. Ella –com generacions i generacions de la seva família– vivia a Krajina, la part més sèrbia de Croàcia. Va haver de fugir de l'exèrcit croat amb 21 anys i no és el seu problema, però propugna a parlar de la guerra. El nom que ens ha donat és fals i ens ha exigut la docu-

mentació de periodista abans de començar a parlar amb nosaltres. Però això és una sort, ja que, després de deu intents, és la primera refugiada que accedeix a parlar amb nosaltres.

Sonja està profundament marcada per la guerra, tot i que evita parlar-ne en tot moment. És queixa amargament que li van robar la joventut i veu innecessàries totes les reclamacions nacionalistes. En parlar-li dels cata-

El panorama és desolador: un 50% d'atur al seu municipi i cinc fàbriques obertes, de les 80 que hi havia abans

lans, diu: "No feu la guerra". Veu Kosovo com una part de Sèrbia i parla d'una paraula intraduble que es refereix a *sang i terra barrejat, una única cosa*. Ella s'estranya de l'interès per Voivodina –que no s'imagina independent– però, en canvi, reconeix que no podria viure a la Sèrbia central: "Massa turcs; Voivodina i Croàcia són molt similars perquè estaven sota dominació austrohongaresa".

Rajko, Ida, Jelena, Milos i Vasic formen part del centre de voluntaris

de Voivodina, filial del Servei Civil Internacional. Tot i tenir edats i recorreguts vitals molt diferents, comparteixen una cosa: la falta de recursos. Un treballa de cambrer mentre estudia, però la resta no tenen feina, tot i que dos d'ells són llicenciats. Pateixen per aconseguir diners per anar a fer unes cerveses i només un d'ells té cotxe –un lugo de més de 30 anys–, a mitges amb el germà. Com la majoria de serbis, no entenen perquè la majoria de criminals que hi ha a la Haia són serbis, no poden acceptar que l'OTAN els bombardegés l'any 1999 per derrocar Milosevic i estan farts que la UE allargui les dates d'entrada de Sèrbia. Conviuen entre diverses nacionalitats. N'hi ha que se senten serbis, n'hi ha que se senten hongaresos i tots se senten de Voivodina, però no saben com traduir aquest sentiment. Els agradaria poder somiar amb la independència, però són conscients de la història que porten a sobre i que hi ha molts sectors que no en volen sentir parlar, des del nacionalisme serbi o des de la por de la guerra.

A Voivodina, corre una història que diu que, després de la guerra, un sociòleg americà feia enquestes per analitzar la moral del país. Quan preguntava *Com li agradaria viure d'aquí deu anys?*, la resposta acostumava a ser: "Com vivia en fa 30 –amb Tito– quan hi havia feina i menjar per tothom".

MACIEK KRZYSIAK



, espai directa

+ Suma-t'hi + pàgines + continguts + actualitat + reflexió + anàlisi

A partir de gener de 2010 Illacrua i la Directa treballaran conjuntament per convertir-se en un setmanari alternatiu de referència, ampliant el ventall d'informació i incorporant un tractament més profund sobre l'actualitat.

+ informació:
imesd@setmanaridirecta.info; imesd@illacrua.cat

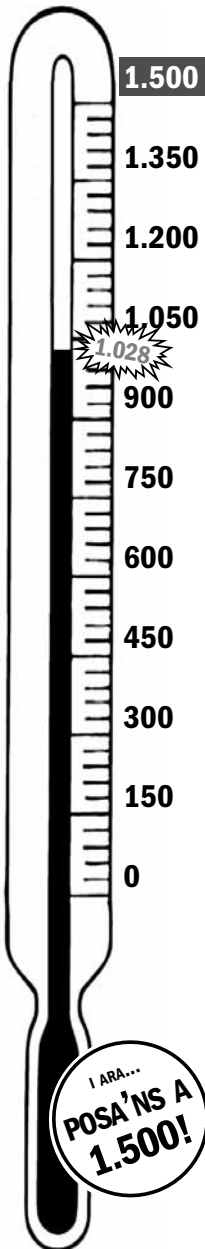
Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...
Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info



PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Regent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquin Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimon Aspser, 11 1er | Ateneu Llibertari Paquita · Pg Marimón Aspser, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Llibertario · Florida, 40 | CSO Banca Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUER:** Taverna Catalana l'Esparracat · Fel·liu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **FIGUERES:** Estanc Soler · Plaça de l'Ajuntament, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Mo'e's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** KOP El Prat · Doctor Soler i Torrents, 36 | Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estapeira · de Baix, 14. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SUBSCRIPTÒMETRE



Directament presenta'ns!

Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

ATENCIÓ

ILLACRUA I LA DIRECTA HEM
DECIDIT AVANÇAR JUNTES
SUMA-T'HI!

+ INFO:
<http://imesd.wordpress.com>
imesd@illacrua.cat
imesd@setmanaridirecta.info



SETMANARI DE COMUNICACIÓ
DIRECTA

Butlleta de subscripció

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 70 euros / Solidària 140 euros Altres quantitats euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebré cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Juan Ramón Jiménez 22, 08902, Hospitalet de Llobregat. També pots enviar les dades per correu electrònic a suscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Els mitjans d'arreu ignoren el pla nuclear del nou premi Nobel de la Pau

Cap mitjà nord-americà no s'ha fet ressò dels diners que els EUA destinaran al programa d'armes nuclears, mentre mostren un Obama bel·ligerant amb la cursa nuclear iraniana

Xavier Blasco Piñol

Barack Obama és el nou premi Nobel de la Pau malgrat l'informe publicat el 30 de setembre passat per l'agència de notícies Inter Press Service (IPS) que alerta que els EUA tiren endavant un pla per desenvolupar noves armes nuclears. Un informe que només ha rebut cobertura mediàtica per part de publicacions com *Truthout*, *Common Dreams* i *Znet*.

La notícia d'ISP explica que "tot i els discursos de Barack Obama en què assenyalava que vol veure com el món redueix i -eventualment- elimina les armes nuclears, el departament d'Energia dels EUA continua

impulsant un programa anomenat *Complex Modernisation*, que expandirà dues plantes nuclears existents perquè puguin produir nous pous de plutoni i nous components de bombes a partir de l'urani enriquit per fer servir en una possible nova generació de bombes nuclears".

Aquestes instal·lacions es van iniciar sota l'administració Bush i pretenen fer més eficient i reduir la grandària de les operacions de manufactura de plutoni i urani. També es vol mantenir la capacitat de la National Nuclear Security Administration per tirar endavant missions de seguretat, segons va informar la mateixa administració al registre federal. Obama hi ha destinat 55 milions de dòlars.



ORIOL CLAVERA

La setmana següent de la publicació d'aquesta notícia, cap gran mitjà nord-americà no li va dedicar una línia, mentre que, per contra, les crides a l'Iran perquè aturi la se-

va cursa nuclear va generar 66 notícies als diaris. Segons el portal Znet, les elits polítiques i mediàtiques dels EUA esperen que els americans es mantinguin ignorants respecte d'aquest doble discurs oficial.

Sembla, però, que no són únicament els mitjans nord-americans que només volen veure una cara de la moneda. Tal com va assenyalar el nou espai Media.cat, el mateix dia de la concessió del premi Nobel a Obama, la majoria de les principals capçaleres que es poden llegir a Catalunya només en lloquen les virtuts, mentre obviaven tant la guerra a l'Afganistan com altres claroscurs de la seva política internacional quan encara no es compleix un any del seu mandat.

PREMSA

Un diari que fa sis anys que no pot parlar i un judici insòlit

Cinc periodistes i directius d'"Egunkaria" seran jutjats al novembre per 'pertinença a ETA'

Alba Gómez

Ara fa sis anys, el febrer de 2003, es va produir un dels atacs més flagrants contra la llibertat d'expressió dels darrers temps: l'Audiència Nacional espanyola va clausurar el diari basc *Egunkaria* -l'únic publicat íntegrament en èuscar- i va procedir a la detenció dels seus responsables, acusats de "pertinença o col·laboració" amb ETA, en base a un expedient de la Guàrdia Civil que, avui, s'ha demostrat inconsistent. Arran de la detenció, amb període d'incommunicació inclòs, cinc dels delin-

guts van denunciar haver patit tortures. El director del diari, Martxelo Otamendi, va ser explícit i va narrar tots els detalls de les tortures, que van ser recollits pel relator especial de l'ONU en un informe, però que el Ministeri de l'Interior espanyol es va afanyar a desacreditar amb una querrela per denúncies falses i injúries i calúmnies contra la Guàrdia Civil.

Arguments que grinyolen

Si fem un salt enrere, recordarem que els arguments esgrimits per la fiscalia a l'hora de tancar el diari eren inconsistents. De primer, es va acusar el

mitjà de formar part de les empreses controlades per ETA. També es va acusar alguns dels directius de blanquejar diners per l'organització armada. Però la manca de proves va provocar un gir en l'acusació. Ara es diu que el diari era un instrument d'ETA i que va incórrer en irregularitats econòmiques. Igualment, però, la mateixa fiscalia no va trobar prou indicis per continuar amb el cas i, el mes de juliol, va sol·licitar l'arxiu definitiu de la causa.

Judici insòlit

La secció primera de la sala penal de l'Audiència espanyola, presidida pel

jutge Javier Gómez Bermúdez, però, va rebutjar d'arxivar la causa oberta i ho va fer atenen només l'acusació popular d'AVT i Dignidad y Justicia. A principis de novembre, doncs, se celebrarà el judici contra cinc dels set periodistes processats. En concret, aniran a judici Martxelo Otamendi, Iñaki Uribe, Txema Auzmendi, Joan Mari Torrealdai i Xabier Oleaga. Els periodistes Pello Zubiria i Xavier Alegria no seran jutjats: el primer perquè la causa ha prescrit i el segon perquè ja va ser jutjat al macro-judici 18/98 per la mateixa causa. www.egunkaria.info.

> No s'aplica el conveni de RTV

Més de 1.500 treballadores de la Radiotelevisió Valenciana (RTVV) encara no poden gaudir dels drets que es desprenen del vuitè Conveni Col·lectiu, consensuat fa més d'un any entre els sindicats presents a la Comissió Paritària i l'empresa. El personal de l'ens pateix situacions de temporalitat en la majoria de contractes nous -situació denunciada per la Intersindical Valenciana. Molts professionals, a més a més, exerceixen tasques de periodista amb contractes de guionista, molt més precaris. Aquest greuge s'afegeix a la precària situació que pateix la RTVV pels prop de 1.000 milions d'euros de deute que acumula. Aquesta és la situació que haurà de resoldre José López Jara, nou director de la corporació i antic delegat regional del diari *ABC*. La destitució de l'anterior director, Pedro García -relacionat amb la trama de corrupció Gürtel- es veu com una neteja feta per Francisco Camps per les implicacions al voltant dels suborns per part dels implicats al cas.

ACUSACIONS DE MANIPULACIÓ INFORMATIVA

Des del bloc de la mateixa Intersindical Valenciana (intersindical-rtvv.blogspot.com) també es fan tot un seguit d'acusacions sobre el tractament informatiu que rep el cas Gürtel i la seva ramificació valenciana. Als vídeos del telenotícies es pot apreciar que s'eviten paraules com *suborn* o *implicats* quan es fa referència a membres del govern valencià, la qual cosa es tradueix en desinformació per part de l'audiència d'aquesta cadena pública. El tractament informatiu de la resta de notícies també rep una lectura convenient pel govern del PP. A més a més, també denuncien la saturació de programes de facturació aliena (i d'escassa qualitat) que fan servir el castellà i minven la presència del català com a llengua vehicular. [MANUEL TORRES MENDOZA](mailto:MANUEL.TORRES.MENDOZA)

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org



III MOSTRA DE CINEMA ARAB I MEDITERRANI
del 22 al 25 d'Octubre de 2009
CINEBIX
www.cinebix.com/mostra09

La Falcata
TAVERNA POPULAR
c/ Panera 2
Casó Antic - Lleida
www.lafalcata.cat

SOLIDARIDAD OBRERA
Ctra. Montcada 79
08221 Terrassa
<http://soliobrera.cnt.es>
soliobrera@cnt.es

L'EIXIDA té nou BLOC!
informació crítica i andrença
EIXIDA.WORDPRESS.COM

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

El llegat dels Angelets de la Terra

La Comissió 350 Anys denuncia les conseqüències del Tractat dels Pirineus, amb què Espanya i França van repartir-se els territoris catalans l'any 1659

Blanca Balanya
expressions@setmanaridirecta.info

El 17 de novembre de 1659, a l'illa dels Faisans (Baix Bidasoa), Felip IV i Lluís XIV van oficialitzar la signatura del Tractat dels Pirineus, que va posar fi -juntament amb la Pau de Westfàlia- a la Guerra dels Trenta Anys entre les monarquies absolutes francesa i hispànica. Aquest tractat dibuixava les noves fronteres d'Europa i estipulava la partició dels territoris de la Corona d'Aragó -fins llavors integrats sota el reialme dels Habsburg de Felip IV- entre els regnes d'Espanya i França. Els estats espanyol i francès van fer passar la geografia física per sobre de la geografia humana i van ignorar la realitat lingüística i cultural que unia les comarques del Rosselló amb els territoris germans al sud de la serralada pirinenca: "Els Pirineus, que comunament sempre han estat tinguts com a divisió de les Espanyes i de les Gàl·lies, que també siguin, d'aquí en endavant, la divisió dels mateixos regnes...".

Aquest 2009 es compleixen 350 anys del Tractat dels Pirineus i un seguit d'entitats socials i polítiques de la Catalunya Nord -agrupades sota la Comissió 350 Anys- impulsen un seguit d'activitats de divulgació i reivindicatives per commemorar-ho durant el mes de novembre. El dia 7 de novembre, data que té un component reivindicatiu a la Catalunya Nord, la Comissió 350 Anys ha convocat una



Amb la signatura del Tractat dels Pirineus (1659) les comarques catalanes del nord dels Pirineus van ser annexionades per França

manifestació sota el lema 350 anys de resistència. *Esborrem el Tractat dels Pirineus*, a més d'una fira d'entitats i un concert amb els grups Al Tall, Allioi Clash (combo entre Pirat's Sound Sistema i els occitans Mauresca Fracas Dub) i Raph Dumas & The Primaveraes. Els actes del 7 de novembre també suposaran la clausura de l'edició d'enguany del Correllengu (vegeu desglossament).

Les conseqüències del Tractat

El Tractat dels Pirineus estipulava que s'havien de conservar les institucions catalanes al nord dels Pirineus, però aquesta part no va ser respectada pels francesos. Un any després del Tractat, les institucions catalanes van ser dissoltes i, pel que fa a la llengua, el real decret francès del 2 d'abril de 1700 va prohibir l'ús del català als actes oficials de qualsevol tipus. Des d'aleshores, el francès continua essent l'única llengua oficial i l'única que s'utilitza en l'ensenyament públic. Els territoris de la Catalunya del Nord annexionats a França pel tractat (el Rosselló, el Conflent, el Vallespir, mitja Cerdanya i el Capcir) han romàs sota domini francès des d'aleshores.

El Tractat dels Pirineus va canviar totalment la història de la Catalunya Nord. La historiadora Eva Serra explica que "de país manufacturer, va passar a ser exclusivament agrari. Perpinyà va passar de ser la segona ciutat de Catalunya a ser una vila d'un racó de món. La religió es va convertir en el signe d'identitat més enllà de la religió pròpiament dita, mentre altres característiques importants catalanes -com molts drets polítics- van desaparèixer". Segons Serra, "un espai tant petit no podia funcionar sense nous lligams econòmics i culturals, que van tendir a desplaçar-se cap al nord. No és

gens estrany que el pintor Rigau esdevingués Rigaud, nord enllà". Serra fa referència al pintor rossellonès Jacint Rigau-Ros i Serra, nascut a Perpinyà abans de la signatura del Tractat i que, amb el temps, esdevingué el principal retratista de la cort de Lluís XIV. Així sí, signant com a Hyacinthe Rigaud. "Les classes benestants van tendir a afrancesar-se amb una certa rapidesa, una o dues generacions. El poble pla es mantingué molt de temps català en termes complets i lingüístics".

La resistència popular

El Tractat dels Pirineus va topar, durant els primers anys de la seva implantació, amb una resistència armada de caràcter popular promoguda pels pagesos del comtat del Rosselló, el que es va conèixer com la Revolta dels Angelets de la Terra. Les causes de l'aixecament armat tenen l'origen en un impost sobre la sal promulgat per les forces ocupants franceses l'any 1661. Aquest fet, contrari a les constitucions del Rosselló, va provocar dues revoltes: una entre 1667 i 1668 i l'altra entre 1670 i 1674.

Els Angelets de la Terra, constituïts en moviment guerriller, van ser liderats per Josep de Trinxeria. Aquest pagès de Prats de Molló va dirigir les accions armades contra els funciona-



ris francesos i contra les tropes dirigides per Francesc de Segarra, col·laboracionista de la monarquia francesa. Trinxeria va obtenir algunes victòries importants, com les captures de les ciutats d'Arles i Ceret, que van provocar l'entrada, el 1673, d'una columna de l'exèrcit francès formada per 3.000 homes i 1.000 soldats a cavall, fins a l'altra banda de la nova frontera. L'exèrcit francès va acabar amb la rebel·lió i va derrotar l'ofensiva catalana el 1674.

La revolta dels Angelets va perdre gairebé totes les opcions de victòria amb la signatura del Tractat de Nimega (1678), a través del qual la monarquia francesa renuncià al seu projecte de bescanviar la Catalunya del Nord per Flandes amb Felip IV. Trinxeria va continuar liderant la dèbil guerrilla nord-catalana i es donà per cert que va morir durant una incursió guerrillera en algun punt de la Catalunya Nord, l'any 1689.

Una frontera imposada

Les conseqüències del Tractat dels Pirineus no es reduïren només a la política d'anihilació lingüística contra la llengua catalana a les comarques del nord, sinó també a nivell de vertebració territorial. Eva Serra reflexiona: "Espanya va construir un ample de via de trens diferent del d'Europa, la qual cosa suposava i suposa un reforçament d'aquesta frontera que divideix un mateix poble. Caldria pensar a fons sobre l'origen diferent de l'ample de via espanyol. D'altra banda, no hi ha cap servei públic que faciliti un trasllat quotidià ràpid i eficient per fer el trajecte Barcelona-Perpinyà o Girona-Perpinyà. Per aquest trajecte a vegades esdevé tota una aventura".

CORRELLENGUA 2009

CASTELLBISBAL. Del 15 al 18 d'octubre.
Dijous 15: Projectió del film *Estimat Amades*, presentat per Raül Contel.
Divendres 16: Presentació de Castellbisbal Decideix, Plataforma per la Consulta per la Independència. Dissabte 17: Segona Trobada de Besties de Foc. A la nit, sopar popular i concert amb Tres Fan Ball. Diumenge 18: Mostra d'entitats, xocolatada, presentació de la Campanya Televisió sense Fronteres i lectura el manifest del Correllengu.
SANT JUST DESVERN. 17 d'octubre.
Al Casal de Joves: Dinar popular, espectacle infantil, activitats, cultura popular i concert amb Xeix i Ambàukatunbàbia.
CASTELLÓ D'EMPÚRIES. 17 d'octubre.
Xerrada col·loqui: *El català i la cultura catalana a la Catalunya Nord*.
Exposició, botifarrada amb seques i concert amb Direcció Prohibida, Deskarats i Gresca Catalana.
ARBECA. 24 d'octubre.
Centre recreatiu: Concert amb Bass 730, Dijous Paella, Tse Tse i Eskac i Mat.
SANTS, HOSTAFRANCS I LA BORDETA (Barcelona). 24 d'octubre.
Activitats de cultura popular i tradicional, construcció del mosaic del Correllengu, exposició sobre el restabliment del monument de les Quatre Columnes de Montjuïc (obra de Puig i Cadafalch), lectura del manifest del Correllengu a càrrec de Víctor Alexandre i concert amb Splac i Miquel del Roig.

CINEMA

Retrat de l'artista maleït

20 anys després de la seva realització, el documental sobre la decadència del trompetista Chet Baker, 'Let's get lost', s'estrena a les sales catalanes



El trompetista Chet Baker en una imatge del documental 'Let's get lost'

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

La història del jazz està plena d'artistes amb les vides trenca- des per les addiccions i per unes personalitats turbulentes. Molts dels grans conreadors d'aquesta tradició van tenir una vida com a mínim problemàtica. Alguns van ser supervivents, com un Miles Davis que va conivir amb tota mena de problemes personals sense que el seu vessant creatiu se'n ressentís. Altres, en canvi, van mostrar perfils decididament autodestructius fins el moment de la seva mort. Dos exemples d'això són els de Billie Holiday -destruïda per l'alcohol i altres substàncies- i de Bill Evans -amb el seu cos afeblit per l'abús de drogues, el pianista, fins pràcticament l'últim dia, va prioritzar els seus concerts a la rebuda d'una atenció mèdica, que va arribar tard.

En el cas d'Evans, alguns van parlar de suïcidi encobert. També va ser ambigua la mort del trompetista Chet Baker: pocs dies després de concloure les filmacions del documental *Let's get lost*, va caure al buit des de la seva habitació en un hotel d'Amsterdam. La seva mort es va donar poc després d'haver fet un concert a la sala Zeleste de Barcelona. El fet que anés narcotitzat i que hagués estat mostrant un fort desànim són elements que permeten conjecturar sobre un accident i també sobre un suïcidi.

En tot cas, la mort de Baker va ser la conclusió d'una carrera i una vida homologable a les més polèmiques vides del rock, amb una imatge pública esquitxada de detencions sonades, ingressos a la presó, una gran pallissa i diferents deportacions. Si a tot això hi afegim una fotogènia excepcional i una veu suau amb la qual va seduir un públic més ampli que en la seva faceta d'instrumentista, el resultat va ser un músic

que, a la bellesa de les seves balades i del seu físic, va sumar-hi l'aurèola romàntica de ser un artista maleït. Després d'uns primers anys en què l'ús de substàncies il·legals no va dificultar el seu desenvolupament creatiu, pocs interpres van caure en els alts i baixos bruts en què caué Baker, tot i l'ajut que li van prestar diferents companys de gremi.

Patetisme i fascinat

21 anys després de la seva realització, *Let's get lost* arriba a les pantalles catalanes amb la seva aurèola de clàssic del documental musical, una mostra més de com la morbositat dels últims moments dels artistes magnetitza l'audiència. De la mateixa manera que els enregistraments tardans de Billie Holiday reflectien el seu enrunament amb un patetisme fortament evocador, el film de Bruce Weber retrata de manera detallada el rostre prematurament envellit de Baker, el seu caràcter problemàtic i el seu tarannà hostilment depressiu i autodestructiu.

El fotògraf i documentalista el mostra cantant, voltant i descrivint alguns episodis autobiogràfics amb una barreja peculiar de cruïda i autocompassió. Algunes de les moltes dones de la seva vida també prenen la paraula i serveixen de contrapunt als discursos autorepresentatius del músic. La majoria d'elles s'intueixen com captives d'una mena de síndrome d'Estocolm amorós, enamorades d'una llegenda viva que no deixa de decebre-les, d'un home de gran atractiu però amb grans dificultats per prendre responsabilitats i dominat per les addiccions i els capricis. No se silencien episodis desagradables de maltractaments físics, que contrasten amb les vellutades músiques interpretades pel perfilat.

Weber retrata un egocèntric amb una rara tendència a l'autoodi, que rebutjava els elogis a la bellesa del



Let's get lost

Director: Bruce Weber.
Gènere: documental.
Any: 1988.

seu físic o de la seva veu. El molt reivindicable acabat estètic del llargmetratge, en blanc i negre i amb treballs de càmera molt vius, recorda la tradició del cinema independent de John Cassavetes, 30 anys després de la definició d'aquests paràmetres. L'autor no sap o no vol evitar contribuir a mitificar l'autodestrucció del protagonista -tot i fixar també el seu revers patètic-, però en ocasions resulta pràcticament inevitable fascinar-se: la interpretació de l'estàndard "Almost blue" que mostra íntegrament el documental és d'una bellesa trista difícilment igualable. Altres moments són humanament devastadors: una dona explicant una reconciliació frustrada pel desinterès de l'artista i, especialment, una mare admetent amb discreció que el seu fill l'havia decebut. O les paraules d'un Baker ensorrat que serveixen de punt final de l'obra.

CINEMA

Documentals contra la impunitat petrolera

La primera Mostra Documental Pobles Indígenes i Petroli testimonia les agressions de la indústria del cru



Fotograma del documental 'Patagonia petrolera', de Marc Gavaldà

Gemma Garcia
expressions@setmanaridirecta.info

El consum mundial diari de 85 milions de barrils de petroli té repercussions sobre moltes poblacions indígenes del món. Mentre les corporacions petroleres bombegen l'apreciat or negre, moltes poblacions afectades per les seves activitats denuncien vessaments, incendis, abocaments d'aigües de formació, de cru i de productes químics als rius i la vulneració dels drets humans. La primera Mostra Documental Pobles Indígenes i Petroli, Docupip, que es farà a Barcelona el 20 i 22 d'octubre, reuneix diversos treballs de camp que documenten l'agressió de la indústria petrolera als territoris indígenes.

Repsol YPF és una de les companyies més denunciades per les seves pràctiques i per les agressions perpetrades al medi ambient i a les poblacions indígenes. El mes d'agost, segons indica la Campanya Repsol Mata, autoritats de la Confederació Maputxe de Neuguén (Argentina) van comunicar que denunciarien la petrolera davant la justícia espanyola per destrucció cultural i ecològica en territori maputxe. Precisament, aquest és un dels impactes de la corporació espanyola que el curtmetratge documental de la mostra, *La huella de Repsol*, radiografia breument. A l'agressió contra els maputxes de Neuguén, s'hi sumen altres casos d'arreu del món, com les terres contaminades de Lujan de Cuyo a Mendoza (Argentina), que fan perillar la producció agrícola, o els vessaments d'aigües contaminades a Chapare (Bolívia).

Realitzadors indígenes

En el marc de la mostra, hi ha una secció dedicada als realitzadors i realitzadores indígenes. *El pueblo de Sarayaku frente a las petroleras*, realitzat íntegrament pel poble Kichwa de Sarayaku (Equa-



Docupip 2009 Mostra Documental Pobles Indígenes i Petroli

20 i 22 d'octubre.
Universitat Autònoma
de Barcelona i Universitat
de Barcelona.
<repsolmata.ourproject.org>

dor), s'emmarca dins d'aquest apartat. El treball narra les alternatives que la població va dur a terme pel control i la gestió autònoma i sostenible del seu territori davant la invasió i destrucció de l'Amazònia equatorial per part de les petroleres. Tanmateix, *OCIP (Oleoducto, Contaminación y Pobreza)* és un altre dels documentals d'aquesta secció i ha estat realitzat per Acció Creativa, un col·lectiu de l'Equador. La pel·lícula pren el nom del contracte que l'expressió Gustavo Noboa va subscriure per construir un nou oleoducte de 500 quilòmetres des del llac Agrio -a l'Amazònia- fins al port d'Esmeraldas, al Pacífic. El treball recorre aquest territori i alerta dels perills que suposa el projecte petroler.

Alguns documentals comptaran amb la presència dels realitzadors, amb qui posteriorment s'entaularà un debat. És el cas de Marc Gavaldà, de Guarapitofilms, que obrirà el debat després del visionat del documental *Patagonia petrolera*, o de Josep Ramon Giménez, que intervindrà després del passat de *Amazonia: Masato o Petroli?*

, expressions



Homenatge andreuenc de record a Jordi Martínez de Foix

La plaça del Comerç acollirà les activitats el 17 d'octubre



Imatge de l'arxiu de Jordi Martínez de Foix

Jordi Martínez de Foix i Llorenç va morir el 14 d'octubre de 1978 -als 22 anys- quan va explotar un artefacte que estava preparant a Nou Barris. Per cinquè any consecutiu, l'Assemblea d'Endavant de Sant Andreu-Nou Barris -amb la col·laboració de l'Assemblea de Joves de la Sagrera i Sant Andreu La Trinxera- organitzen un homenatge a aquest andreuenc cooperativista i lluitador català. L'homenatge es farà el dissabte 17 d'octubre a la plaça del Comerç.

Sàul Gil Ferrero
expressions@setmanaridirecta.info

L'acte d'homenatge a Martínez de Foix s'iniciarà amb una actuació de la Bastonera de Sant Andreu i amb un recital del poeta Carles Rabassa. Seguidament, l'historiador Josep Maria Solé i la mare de l'homenatjat, Josi, contextualitzaran l'època que li va tocar viure a Jordi Martínez de Foix.

Trajectòria breu i intensa

Nascut el 23 d'abril de 1957, Jordi Martínez de Foix va viure tota la seua vida a Sant Andreu. Militant del Partit Comunista d'Espanya-Internacional, s'endinsà en el pensament de Lenin, Mao Tse Tung i Marx i en la poesia de Neruda i Benedetti. Durant els darrers anys de la dictadura franquista, les manifestacions al carrer eren cada cop més constants, així com les detencions, les tortures i la mort d'alguns dels seus companys de

lluita, fet que va reafirmar el seu ferm compromís de lluita per l'alliberament nacional i social. Jordi s'exposà a perdre la vida en diverses ocasions, ja que la radicalització del seu discurs va anar acompanyada d'una ferma militància al carrer, cosa que va comportar enfrontaments amb la policia.

El 2 de desembre de 1977, durant una manifestació contra els pactes de la Moncloa i la Constitució, dos policies de país van ferir-lo a l'estómac. L'assetjament policial va arribar fins a l'Hospital Clínic, on l'estaven operant. Mentrestant, els registres a casa seua, els interrogatoris i les amenaces -tant a ell com a la seua família- van ser el pa de cada dia.

Interrogants al voltant de la mort de Foix

El 15 d'octubre de 1978, diversos col·lectius de Barcelona van organitzar una manifestació per l'aniversari de l'afusellament de Lluís Companys. La nit abans, Jordi

Martínez va perdre la vida en una explosió mentre manipulava uns materials per preparar *petardos irlandesos* amb sofre. Però, en tot aquest afer, hi ha un fet que no ha quedat resolt i és que, de les mostres de restes cremades i cendres que la família va fer analitzar, se'n va extreure que hi havia fòsfor (producte propi de grups vinculats als estaments militars o policials), un material que no es feia servir pels explosius que utilitzava Martínez de Foix.

Un homenatge que es va fer esperar

Pocs dies després de la seua mort, el govern civil va prohibir la celebració d'una cerimònia a la Parròquia de Sant Andreu de Palomar. Així doncs, no va ser fins el 30 d'octubre de l'any 2000 que, per iniciativa de la família i d'un grup d'amics, es va celebrar el primer homenatge públic a la llibreria Xoc de Sant Andreu. Per això, el proper 17 d'octubre, a la plaça del Comerç de Sant Andreu, es revifarà la presència de Jordi Martínez de Foix i de la resta de víctimes de la transició que formen part de la memòria històrica i col·lectiva i que per l'organització "estaran entre nosaltres, tot i la voluntat de l'Estat que siguin oblidades, silenciades i fins i tot criminalitzades".



Jornades d'anàlisi de la crisi i del deute extern

Tercera Setmana d'Acció Global en contra del Deute i de les Institucions Financeres



Un moment de les jornades contra el deute extern celebrades l'any 2008

La campanya Qui deu a qui? continua posant el dit a la llaga del sistema financer internacional amb la denúncia permanent de les conseqüències provocades pel deute extern i dels seus principals culpables. En aquesta ocasió, ens convida a participar de la Tercera Setmana d'Acció Global en contra del Deute i de les Institucions Financeres amb unes jornades que se celebraran del dijous 15 al dissabte 17 d'octubre a Barcelona.

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

L'actual desastre econòmic és l'eix que vehicula tots els debats, que se celebraran al Consell de la Joventut de Barcelona i intentaran aclarir el perquè de la situació de crisi, els seus principals responsables i la traducció d'aquest estadi en el món subdesenvolupat. En aquest sentit, cal destacar la ponència que durà a terme, el divendres 16 a la tarda, Alberto Acosta, exministre i expresident de l'Assemblea Constitucional de l'Equador, que intervinirà al voltant de les principals víctimes i receptors de la factura de la crisi.

Malgrat tots els obstacles, però, les jornades també inclouran un espai per l'esperança amb la taula rodona que se celebrarà el dissabte a la tarda sota el títol *Què estem fent davant la crisi?*, que comptarà amb la participació de col·lectius com la Plataforma d'Afectats per les Hipoteques i la Xarxa d'Economia Solidària, que exposaran possibles alternatives a l'estat actual.

D'altra banda, i un cop acabades les jornades, la campanya no s'atura i Qui deu a qui? també aprofita per difondre i afegir-se a la concentració que se celebrarà el diumenge 18 d'octubre, Dia Internacional de l'Eradicació de la Pobresa, al punt del migdia a la plaça Sant Jaume.

Les setmanes del deute

Ja és la tercera vegada que Qui deu a qui? utilitza el format de *setmana*

del deute per recordar i visualitzar que l'espeli constant i permanent del Tercer Món continua i, segurament, s'agreuja pels condicionants econòmics internacionals. La campanya ha anat escollint temàtiques sectorials per difondre les conseqüències de les accions de les institucions financeres internacionals sobre els països més desfavorits. De fet, la primera setmana que va organitzar aquest col·lectiu, l'any 2007, es va centrar en les visions i diferenciacions del deute ecològic, social i financer. L'any passat, va ser el torn del continent africà sota el títol *Àfrica a l'auxili d'Occident*.



+ INFO

setmanadeute.wordpress.com

ARTS ESCÈNIQUES

La deixalla parla d'avui

Una mirada crítica original al sistema actual partint de les seves pròpies deixalles

MARIONA AGULLÓ



'Com un llum' és una de les obres de l'artista, on tres troncs de maniquí configuren una curiosa instal·lació lumínica

Una persona, un lloc i una manera molt particular d'interpretar i parodiar la realitat. *Diògenes. La deixalla parla d'avui* és una exposició sorprenent, irònica, divertida, una reconceptualització de la societat de consum a través de les seves pròpies desfetes.

Eudald Grieria
sabadel@setmanaridirecta.info

Fins el proper 31 d'octubre, la galeria Abbé Pierre dels Drapaires d'Emaús, a Sabadell, acull l'exposició *Diògenes. La deixalla parla d'avui*, del jove artista sabadellenc Guillem Celada. Una mostra eclèctica en tècniques, materials i estils que, a través de la reconceptualització de la deixalla i del seu acoblament, deixa entreveure una interpretació molt personal de l'autor sobre els pilars de la societat capitalista actual. Una proposta artística a cavall entre l'art trobat i el *ready made* que parteix de l'interès de l'autor pels objectes *obsolets* i l'experimentació, amb el resultat d'una crítica intel·ligent, reflexiva i provocadora del món. Celada aclareix que no es tracta de lliçons ni de mostrar genialitat ni, molt menys, d'un exercici d'introspecció: "No parlo de mi, sinó que l'exposició sorgeix de la meua necessitat de parlar d'una manera directa sobre la realitat, parodiant-la, és clar".

Amb obres construïdes en la seva totalitat per objectes recollits als carrers, els contenidors i els rastres i

sense grans tècniques artístiques, Celada dona a llum un conjunt d'objectes conceptuals que es mouen entre l'escultura, l'acoblament i el poema visual. Aquesta sinergia li permet arremetre irònicament i amb força, contra una societat de consum que ell qualifica "en decadència". La mostra no deixa indiferent cap dels seus visitants i, provocant reaccions que van des de l'angúnia fins a la rialla, Celada ens aporta una nova manera d'interpretar conceptes tan assimilats com la guerra, el consum, el culte al cos, la felicitat o l'oci, entre d'altres.

La descoberta i redefinició de la deixalla com a tècnica artística
Guillem Celada ha estat col·laborador dels Drapaires d'Emaús durant molts anys i és membre dels moviments socials de la ciutat. La familiaritat del jove autor amb les desfetes i la seva reutilització no és nova i la seva insaciable curiositat per la descoberta d'objectes *deixalla* ve de lluny. L'artista explica que les obres sorgeixen en la seva gran majoria de la casualitat o la convivència, és a dir, després d'una acumulació primera de desfetes de les escombra-

Biògenes. La deixalla parla d'avui

Guillem Celada.
Fins el 31 d'octubre.
Galeria Abbé Pierre. Carrer Illa número 56 de Sabadell.
Entrada gratuïta.

ries. És un procés de diàleg i interacció amb la deixalla allò que li permet redescobrir-ne nous sentits i redefinir la seva significació.

En alguns casos, Celada dona un nou ús als objectes-deixalles i els converteix, per exemple, en propostes pràctiques en el camp de la il·luminació. L'autor posa especial èmfasi en la seva visió de l'art com a eina de crítica, una eina funcional, "no un passatemp, sinó una conceptualització crítica que permeti la reflexió, la crítica i l'exercici mental". Així, d'una manera senzilla i sorprenentment original, Guillem Celada fa pública per primer cop la seva humil però contundent lectura del que el mateix artista anomena "un sistema incapaç de generar felicitat, on una societat avesada al consum i al culte al cos troba la seva màxima fascinació en l'acumulació d'objectes".

ARTS ESCÈNIQUES

'Urtain' o el cop de puny a l'amnèsia

Higinia Roig
cultura@setmanaridirecta.info

Com la bona confitura, la història en cru, en paral·lel i a contracorrent, és la que val la pena. I la posada en escena d'*Urtain* ho és: una contrahistòria de la mal anomenada transició espanyola a partir d'una microhistòria concreta. L'enllaç entreixit que enllaça i desvetlla la història gran que crida que la transició es va acabar amb els Jocs Olímpics de 1992, amb la crònica negra de la història petita que diu que, quatre dies abans de la inauguració, José Manuel Ibar Urtain -el boxejador marca del franquisme- es va suïcidat llançant-se des d'un desè pis.

Amb *Urtain*, Animalario fa d'aquell fet concret una regressió esbudelladora apassionant -un combat permanent amb la memòria remota i futura- per aconseguir radiografiar el mediocre estraperlo humà i la terrible misèria moral que també va implicar el franquisme. Diàlegs i monòlegs molt travats, en una història al revés per partida doble. D'una banda, perquè és una història comptada marxa enrere, rebobinada, de *feed-back* absolut: per intentar saber si som capaços d'entendre el que ens ha passat. De l'altra, perquè els detalls, els gestos i les bandes sonores retrotransporten a l'altra història, no descodificada encara. A través d'una crònica sentimental de la pell de brau d'ascendència ben montabaniana, on s'agraeix que es diguin les coses pel seu nom sense menystenir cap nom propi.

El que vam ser, el que vam poder ser i el perquè del que som i de com hem arribat on ens trobem. Això és *Urtain*, amb un brillant Roberto Álamo que encapçala un repartiment de qualitat dirigit per Alberto Lima. Escenografia senzilla i complexa de ring de boxa que albira que la batalla contra l'oblit comença de seguida i on els trets de la consciència van surant, en una cartografia real de l'Espanya negra, testostèrònica i autista del franquisme metafalangista: "A Espanya ho fem tot amb el cor, que són els collons", rebla uns dels diàlegs.

Potser per aquestes veritats nòmades dites amb passió per Animalario, l'obra està essent acompanyada per un cert tel de silenci espès, que encara esclareix més l'encert impagable d'obrir la



història en canal i deconstruir uns dels mites-ícones de *mascle-alfatoro-osborne-la-cabra-de-la-legió* del franquisme i l'espanyolitat. *Urtain*: altament recomanable i imprescindible del tot. Per continuar sabent d'on redimons venim. I on recarai anem.



Urtain

Cia Animalario.
Direcció d'Andrés Lima.
Text de Juan Cavestany.
Durada: 2 hores.
Al teatre Romea fins al 5 de novembre.

+ INFO

www.animalario.net

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Laciatatinovisible
www.laciatatinovisible.org
Recor 35 annos - 08014 BCN - 93 298 99 47

Catalunya
Núm. 110 Octubre '09
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

Tens una idea de negoci?
Ara_Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors: serveis a les persones, autoocupació, consum ecològic, solucions per a l'habitatge

assessorament, constitució, ajuts i subvencions, formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, 1a planta - Bcn - 93 328 81 62

malea
teteria malea s.c.c.l.
concepció i formació, consultoria i col·laboració
c/vingt de setembre, 108
tel: 93 328 81 62

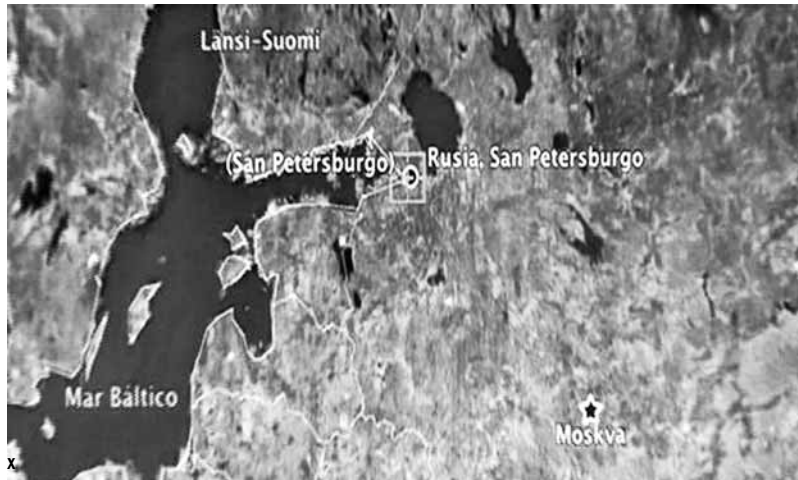
pàgines continguts
actualitat + anàlisi
+ Suma-t'hi

, expressions

ARTS VISUALS

La visió interessada del Google Earth 1.0

La instal·lació d'Isaki Lacuesta i Isa Campo intenta aportar llum als punts foscos d'aquesta aplicació informàtica



El director Isaki Lacuesta i la guionista Isa Campo acaben de participar a la secció oficial del Festival de Cine de la ciutat de Donosti amb el seu film *Los Condenados*, una obra que gira al voltant de la lluita armada i de la memòria històrica. No obstant això, el seu camí fins arribar al prestigiós festival basc ha estat ple d'altres obres, llargmetratges com *La leyenda del Tiempo* o *Cravan vs cravan* i intervencions de caràcter més o menys experimental.

Xavi Urbano
expressions@setmanaridirecta.info

Actualment, a la sala annexa de la Fundació Suñol Nivell zero, podem veure una d'aquestes últimes creacions. Es tracta de *Llocs que no existeixen* (Goggle Earth 1.0), una videoinstal·lació que consisteix en una sèrie de retrats i filmacions d'espais reals que Google Earth amaga perquè es tracta de llocs protegits (instal·lacions militars, camps d'entrenament, edificis governamentals, platges nudistes...), situats a l'Estat espanyol, Colòmbia, Austràlia i Rússia, entre d'altres, o bé que han estat manipulats per l'especulació, mitjançant pactes entre ajuntaments i Google amb l'objectiu que no es mostri una edificació salvatge o un complex hotelier que vulnera la llei de costes.

Territoris dissimulats i desapareguts

Durant mesos, Lacuesta ha viatjat amb una càmera als indrets del món que els satèl·lits no volen mostrar des del cel i els ha filmat des de terra. La realitat de l'objectiu revela el que van ocultar els interessos de Google.

La videoinstal·lació qüestiona la imparcialitat de la tecnologia de Google com a portador d'objectivitat i de veritat científica. La instal·lació consta de dues pantalles on es mostren, per una banda, les vistes de Google Earth i, per l'altra, els vídeos dels mateixos llocs gravats a peu de carrer.

Si es comparen les diferents pantalles, es pot veure clarament que hi ha edificacions que desapareixen. És el cas d'una nova promoció immobiliària que s'està construint a San Fernando de Cadis, que els autors van descobrir mentre treballaven en el seu anterior projecte *La leyenda del tiempo* i que consta de cinc edificis d'apartaments construïts al costat d'una barriada humil. En el cas d'Austràlia, la manipulació afecta un camp d'internament de persones immigrades i, en el de Rússia, unes instal·lacions militars ja abandonades.

El cas de Colòmbia mereix un punt i a part. El país és gairebé indesxifrable a través dels mapes de Google Earth, ja que gran part del seu territori és senzillament selva o es veu permanentment cobert de núvols. En aquest cas, els autors van treballar amb estudiants de la Universitat de Cali per que mostressin de forma metafòrica el que creien que el món havia de conèixer del seu país.

Són sorprenents, també, els casos de les platges nudistes, que sempre apareixen desertes per no violar els drets d'imatge de les persones que s'hi estiguin banyant o prenent el sol tranquil·lament.

Metàfora del territori ideal

El resultat final és que els acords entre Google, les institucions i les empreses acaben dissenyant un aspecte del territori ideal. Els interessos privats acaben construint la cartografia d'un territori visible i d'un altre invisible. En essència, la instal·lació afegeix una



Llocs que no existeixen (Goggle 1.0)

Isaki Lacuesta i Isa Campo.
Fins el 28 de novembre.
Fundació Suñol.
Passeig de Gràcia, 98.

reflexió més sobre el tema de la manipulació interessada d'aquest nou *ull de Déu*, tot i que cadascun dels casos ha rebut un tractament específic i tots estan tractats des d'un punt de vista artístic. Aquest fet fa que, en certs moments, esdevingui confús copsar la voluntat dels autors a l'hora d'entendre el missatge que volen transmetre i, en especial, en alguns dels casos.

De fet, potser la proposta acaba quedant emmarcada més en el vessant artístic que en la possible denúncia i, per tant, acaba deixant la sensació de trobar-se davant d'un assaig per un futur treball que no pas davant un projecte realitzat i acabat. Tot i això, s'agraeix el fet que aquesta parella de creadors –que finalment a Donosti van recollir el premi Fipresci (premi de la crítica europea)– continuïn pendents i amb l'ull centrat en temes com la manipulació audiovisual.

EL REBOST

De l'alcohol al vinagre



Joan Andreu Moll
elrebost@setmanaridirecta.info

L'experiència ens diu que si –per un descuit imperdonable– deixem destapada una ampolla de vi a temperatura ambient, en pocs dies, fins i tot el més preuat i delicat dels brous es convertirà en una beguda de paladar enutjós. Se'ns ha picat el vi. Estarem d'acord que l'ocasió no admet, d'entrada, gaire celebracions gastronòmiques i que la primera reacció –en calent– serà abocar el vi fet malbé a mar per la via de l'aigüera.

I així devien pensar i actuar moltes de les persones que veien arruïnada la seva producció de vi o de cervesa fins que alguna d'elles va sospitar que, darrere aquella fortor àcida i astringent, s'hi amagaven propietats i sabors interessantíssims. Així naixia, probablement, el vinagre, fruit d'una casualitat afortunada i formidable, d'aquelles que no deixen rastre als llibres d'història. Perquè, lluny de tractar-se d'un producte menyspreable, les propietats del vinagre abracen un ventall molt ampli que va dels seus usos com a antisèptic i desinfectant fins a les seves virtuts dietètiques i gastronòmiques.

Malgrat l'etimologia dominant –de *vinaigre*, que en francès antic significa vi intens o penetrant i no vi agre, com podria suggerir una traducció apressada–, el vinagre no ha de ser necessàriament un subproducte del vi. En realitat, és el resultat d'un procés fermentatiu especial –la fermentació acètica– en què, per l'acció d'un bacteri (generalment del gènere *Acetobacter*) i en presència d'oxigen, l'alcohol etílic es transforma en àcid acètic. No és estrany que qualsevol beguda alcohòlica de baixa graduació en contacte amb l'aire sigui ràpidament colonitzada per aquests microorganismes i comenci la producció d'àcid acètic. Així doncs, podem obtenir vinagres provinents de la fermentació de productes alcohòlics com la sidra o la cervesa i també de la doble

fermentació d'algunes fruites, de l'arròs o del most de raïm, com en el cas del vinagre balsàmic.

A casa i de tots colors

Felicitats, ja que els malaguanyats vins que comencen a ranciejar ja poden tenir un destí més noble que l'aigüera de la cuina. Fer vinagre a casa no és una tasca impossible, tot i que no sempre ens en sortirem. Hem de deixar reposar el vi vell –la sidra o la cervesa– en una gerra de broc gros tapada amb un drap durant uns 30 dies a una temperatura d'entre 25 i 30 graus. Passat aquest temps, és molt probable que –a la superfície del líquid– ja es comenci a formar la *mare del vinagre*, una mena de tel que conté els bacteris en qüestió en una matriu de cel·lulosa. És important que la mare no se'n vagi al fons perquè, en absència d'oxigen, els acetobacteris moririen i s'hauria acabat l'experiment. Si disposem d'una bóta de fusta amb una aixeta a la part inferior, podrem extreure el vinagre amb més facilitat sense malmetre la mare. Per altra banda, i ja que a casa no disposem d'estrils per mesurar l'acidesa del vinagre ni la concentració d'alcohol, serà el paladar qui decideixi quan tenim el vinagre a punt. Els vinagres comercials tenen una acidesa al voltant dels 5° i una concentració d'alcohol inferior a l'1%, així que, si trobem que té gust d'alcohol, vol dir que el procés encara no ha finalitzat. De la mateixa manera que, si el vinagre resulta massa àcid, ens caldrà diluir-lo en aigua. Un cop a punt, el filtrarem i el guardarem en ampolles ben tancades.

Si no, sempre podeu *tunejar* algun vinagre comercial amb les espècies que més us plagui. Només cal que el deixeu marinat una bona temporada en un racó fresc i fosc. Algunes idees:

Vinagre a la taronja: Vinagre d'arròs especiat amb pell de taronja, fonoll, cardamom i coriandre.

Vinagre de mel: Mel de mil flors i vinagre de poma.

Vinagre herbes mediterrànies: Alfàrega, oregana i farigola en vinagre de vi.

Recomanem



BARCELONA
Del 20 al 24 d'octubre
JORNADES SETMANA TRÀGICA, FERRER I GUÀRDIA I L'ESCOLA MODERNA
 Sala d'exposicions de les Cotxeres de Sants.
 20 d'octubre: 19h. Presentació i debat: *100 any de dondmes i atacs a Ferrer i Guàrdia*, a càrrec de Txema Bofill. 21 d'octubre: 19h. Debat: *Què va ser l'Escola Moderna*. Presentació del llibre *D'allò comú permanent* (Quaderns Pedagògic Treball) de la mà de Biennal de Venècia. 22 d'octubre: 19h. Conferència debat: *La Setmana Tràgica*, a càrrec de Josep Pich Mitjana i Eloy Martín Corrales (Universitat Pompeu Fabra). 23 d'octubre: 19h. Debat: *Mateo Morral bibliotecari de l'Escola Moderna*, a càrrec de Mateo Seguí (advocat) i Eduard Masjuan (historiador). 24 d'octubre: Homenatge dels cantautors i poetes a la figura de Francesc Ferrer i Guàrdia. Acte dirigit pel grup León Felipe (de 17 a 21h.).

Organitza: Centre Social de Sants i Ateneu Enciclopèdic Popular. www.ateneuenciclopedicpopular.org



BARCELONA
del 15 al 17 d'octubre
3a SETMANA DEL DEUTE: PROU DE FALSES SOLUCIONS!
 Consell de la Joventut de Barcelona, Gran de Gràcia 190-192
 Dijous 15 d'octubre: 18:30h. *Crisis: essència dels sistema o danys col·laterals?*, amb: Josep Manel Busqueta (Seminari d'Economia Crítica TAIFA)-Representant del Banc Mundial. Divendres 16 d'octubre: 18:30h. *I qui paga la factura de la Crisi? El Sud sempre hi surt perdent?*, amb: Alberto Acosta (exministre i expresident de l'Assemblea Constitucional de l'Equador)- Representant del govern espanyol. Dissabte 17 d'octubre: 17:30h. *Què estem fent davant la crisi?*, amb: Alberto Acosta (exministre i expresident de l'Assemblea Constitucional de l'Equador) - David Llistar (ODG- Enlazandoalternativas)- Plataforma d'Afectats per les Hipoteques - Xarxa d'EconomiaSolidària. Batucada final contra la Crisi i el Deute a la plaça de la Virreina. Organitza: Qui deu a qui? Diumenge 18 d'octubre a les 12h. Plaça Sant Jaume: Concentració contra la crisi global.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA
 Dijous 15 d'octubre
Memòria i història dels moviments socials contemporanis a Barcelona i a l'Esquerra de l'Eixample. Quin llegat?
 18:30h. Biblioteca de Sant Antoni. C. Comte Borrell, 44.
 Participaran: Pelai Pagès (historiador) i Marc Andreu (periodista especialista en moviments veïnals).
 Organitza: Ateneu Layret

Divendres 16 d'octubre
Solidaritat amb el poble bolivià
 A partir de les 14h.
 Can Masdeu (L3 Canyelles).
 Hi haurà menjar, cinema i art bolivià.

Xerrada 'La transexualitat no és cap malaltia'
 20:30h. CP Manuel de Pedrol. C. Bertran, 106 (L3 Vallcarca).
 Organitza: COS Barcelona

Presentació de la campanya 'el clima no està grave'
 20h. Ateneu Rosa de Foc. C. Verntallat, 26.

Dissabte 17 d'octubre
Presentació de la revista 'Mujeres preokupandoo8'
 18h. Rock and Trini. Via Favència, 441.
 A partir de les 23h. hi haurà actuacions musicals.

BENIARRÈS
 Divendres 16 d'octubre
Xerrada sobre la llei de dependència
 20h. Centre Cultural Joan Fuster.
 Organitza: CAJEI i Endavant.

BERGA
 Dimecres 14 d'octubre
Presentació de la COS al Berguedà
 20:30h. Pavelló de la Suècia

Divendres 16 d'octubre
Inauguració del nou Casal Panxo
 22h. Mossèn Huch, 17 baixos. Concert amb Ligeia.
 Dissabte 17 d'octubre: 19h. Passi de vídeo, parlaments, sopar, cercastaques i concert amb Skandol Públic, Antídoto i Escac i Mat.

CASTELLÓ D'EMPÚRIES
 Dissabte 17 d'octubre
Correllengua 2009
 20h. Taula rodona sobre la cultura catalana a la Catalunya Nord. 23h. Concert amb Direcció Prohibida i Deskarats. A la Llotja Comunal.

GIRONA
 Divendres 16 d'octubre
Concert amb Lo Noi del Cirerer
 22h. Casal Independentista El Forn. C. Carme, 256.
 Organitza: Maulets.

L'HOSPITALET DELLOBREGAT
 Dimecres 14 d'octubre
Taller de Carícies
 19:30h. CSO Crow Bar. C. Terra Baixa, 1 (L1 Torrassa).

MATARÓ
 Dissabte 17 d'octubre
Xerrada 'L'experiència d'Arenys de Munt'
 20h. Casal Popular Les Vinyes. C. Argenton, 42.
 Organitza: Maulets.

SAGUNT
 Dissabte 17 d'octubre
Correllengua 2009
 20h. Plaça del Salvador. Cercavila, discursos i concerts.

SANT BOI DE LLOBREGAT
 Dissabte 17 d'octubre
Presentació d'exposicions sobre Ferrer i Guàrdia
 Tot el dia. Cal Ninyo. C. Major, 43.
 Organitza: Colectivo libertario de Sant Boi i CGT Baix Llobregat.

SANT FELIU DE PALLEROLS
 17 i 18 d'octubre
Trobades per a la cooperació local Mas Franch. Preu: 10/15 euros.
 Dissabte 17: 11h. Presentacions. 12h. Dinàmica de debat i coneixença. 14h. Dinar. 16h. Presentació conjunta de les temàtiques. 17h. Grups temàtics. A: alimentació comunitària, ecològica i local. B: autogestió de la salut. C: difusió, dinamització i formació pel canvi. D: democràcia en acció. E: economia alternativa. 21h. Sopar. 22:30h. Concert acústic. 23:30h. Musiqueta i xerinxola. Diumenge 18: 8:30h. Ioga. 09:30h.

Esmorzar. 10:30h. Plenari. 11:30h. Grups territorials. 13:00h. Plenari. 14:00h. Dinar de cloenda. **Can Pipirimosca.** Valls. 10h. Esmorzar. 10:30h. Presentació de les trobades i dels diferents projectes. 14h. Dinar agroecològic. 16h. Inici dels debats separats per àrees temàtiques. 18h. Espai d'esbarjo amb infusions. 21 h. Sopar. 22:30 h. Escenari obert i faràndula al PipiriBar! Diumenge 18: 10h. Esmorzar. 10:30h. Plenari. 14h. Dinar. 16h. Plenari.
 Organitza: Xarxa pel Decreixement.

TARRAGONA
 Dissabte 17 d'octubre
Acció per la dignificació del ferrocarril públic
 10h. Estació de RENFE. Es farà un viatge simbòlic fins a Móra la Nova.
VIC
 Divendres 16 d'octubre
Xerrada sobre la sobirania alimentària i les alternatives de consum
 20h. Museu de l'Art de la Pell.
 Organitza: Grup de defensa del Ter.

Sortim de casa

DISSABTE 17 D'OCTUBRE/ 18.30H/ PL. COMERÇ

PARLAMENTS
 * endavant (osan)
 * la trinxera
 * josep m soler, historiador
 * na josi, mare d'en jordi

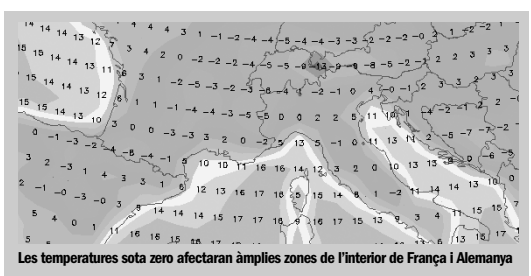
ACTUACIONS
 * la bastonera de sant andreu
 * poesia amb carles rabassa

HOMENATGE-LO LLUITEM PER VÈNCER

BARCELONA
 Dissabte 17 d'octubre
HOMENATGE A JORDI MARTÍNEZ DE FOIX
 18:30h. A la plaça del Comerç. Sant Andreu (Barcelona).

Intervindran en l'acte: Josep Maria Soler (historiador), Na Josi (mare d'el Jordi), un representant de l'Assemblea de Joves La Trinxera i un representant d'Endavant. Posteriorment, hi haurà les actuacions de la Colla Bastonera de Sant Andreu i del poeta Carles Rabassa.

Organitza: Endavant Sant Andreu-La Sagrera.



En una setmana, passarem de temperatures properes a les mitjanes estiuenques a les més pròpies dels mesos hivernals. Una entrada d'aire fred provinent de l'interior d'Europa provocarà un descens de més de 12 graus de mitjana. A les comarques del Pirineu i de l'interior ja s'haurà d'anar molt abrigada a partir del dijous. A la costa, les nits seran fredes, però de dia els termòmetres encara remuntaran. La sensació serà d'una tardor avançada. La setmana vinent, el fred se suavitzarà.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Quimi Portet CANTAUTOR

“Les persones que no són extremistes és perquè són irresponsables”

Quimi Portet (Vic, 1957) compta amb una trajectòria de més de 32 anys als escenaris i, durant aquest temps, ha evolucionat de la música de peluts –com ell mateix la defineix– a la música popular de cantautor. Actualment està presentant *Viatge a Montserrat* (Música Global, 2009), el seu setè disc en solitari des que va posar punt i final a la seva trajectòria amb Manolo García al capdavant d'El Último de la Fila.

Salut Colomer
entrevista@setmanaridirecta.info

Viatge a Montserrat és un retorn als inicis musicals de Quimi Portet?

Els temes dels meus discos anteriors eren buscadament més aspres. En aquest, vaig pensar que tocaria els teclats perquè feia temps que no ho feia. Sense cap motiu, vaig començar a compondre i a posar-hi instruments i ha sortit així. M'ho passo bé a l'estudi; per mi, la part de compondre és purament lúdica, no en tinc una necessitat emocional com la gent que tenen nòvies que els deixen i llavors han de cantar. Canto perquè m'ho passo bé. Els nòvies i tot això és un altre tema que no hi té res a veure.

En canvi, a “Si plou ho farem al Pavelló” dius que “sense literatura no pot haver-hi amor”. No és una emoció que es podria traslladar a la música?

És una frase que vaig llegir en algun lloc. De fet, és difícil dir alguna cosa que algú no hagi dit. L'amor, en el fons, és la formulació que es fa a posteriori de sentir alguna cosa per algú; allò que se sent primer és atracció, que és molt més maco que l'amor. Després, li has de donar forma purament estètica –literària, verbal o musical– i, d'això, se'n diu amor; és una convenció social.

Qualsevol que s'apropi al teu univers s'adonarà que hi ha un divisió important entre allò que anomenes “els intel·lectuals” i “la plebs”. Quin és el paper que correspon a cadascú?

Sóc un bromista. Si algú m'agafa seriosament se sentirà confós. La meua relació amb el planeta és humorística. Tinc cançons molt serioses, el 80%. Però moltes de les coses que hi dic són per riure, que és l'obligació de la música popular. En el fons, són cançons per cridar l'atenció sobre com n'és de curiosa l'espècie humana i el fet d'estar sobre aquest planeta i que poc seriós que és tot plegat. Sóc un exemple de com és el món.

El públic dels teus concerts sap a quin dels dos bàndols pertany?

Som tots intel·lectuals i jo també for-



DAVID DATZIRA

mo part d'aquesta massa. Les persones que assistim a concerts de música fem riure. La pròpia situació en fa i la gent amb una mica de llums ha de ser capaç de riure's d'ella mateixa. Són moments en què el públic està especialment receptiu a la ironia i aquesta visió crítica sobre la pròpia espècie. Ens ho passem bé.

La primera cançó del nou disc és “Música per cremar autobusos” i, a “Si plou, ho farem al Pavelló”, dius: “No es pot ser altra cosa que extremista i voler xafar-ho tot”. Vols provocar?

Jo no cremo cap autobús. De fet, la cançó és una peça instrumental força ambiental i, si algú en crema un, se la pot posar de fons. Les persones que no són extremistes és perquè són irresponsables. Com les que no tenen por de l'avió. Anar a 1.000 quilòmetres per hora en un tub de plàstic bevent una taronjada... A qualsevol ésser viu li hauria de fer por. A qui no n'hi fa és que té un problema greu. Una altra cosa és que l'agafis, no passa res. Si algú no és un extremista és que no s'ha parat a pensar en com està la justícia i el món. El més normal és ser extremista.

I la solució és xafar-ho tot?

Això és molt dolorós i car. No sé solucions, no sóc polític ni sociòleg, sóc músic. I jo, a l'última persona qui li faria cas és a un músic. Demanaria consell a un fisioterapeuta, a un psiquiatra... Això de *xafem-ho tot* és una consigna emocional, no política. La diu un amic meu quan està content. No m'agradaria que pensés que sóc una persona que vol destruir res. Em sento plenament confortable al món on visc, m'encanta el meu país i les

persones que m'envolten, però tenim dret a aquest extremisme perquè penso que el sentit comú t'hi porta.

En aquest viatge fins a Montserrat parles de la destrucció del paisatge. En aquest sentit, que hi hagi una cançó que es digui “Sabadell” és una al·legoria?

Sabadell és l'exemple de com serà el món en un futur. Això ho saben fins els sabadellencs, que són persones molt intel·ligents. A Vic, una ciutat molt bonica, hi havia un passeig amb uns til·lers preciosos. Van voler fer un aparcament i el van remodelar i ara sembla Sabadell. És molt lleig. El món d'aquí uns anys serà com Sabadell. Això sí, espero que la gent arribi a ser tan intel·ligent com els sabadellencs.

A “Cançó ingràvida” dius que mai has trobat casa teva. Et sents desorientat?

Sóc d'un país que no existeix i la meua llengua no és ni oficial a Europa. Això et converteix en un personatge transparent en el món. També és un avantatge: encara et fa ser més escèptic sobre l'espècie humana.

Un país, com dius a “Homes i dones del cap dret”, vençut per davant i per darrere...

Quan dic que el meu país està vençut per davant és una obvietat, és per on et vençes els enemics. I per darrere també, perquè som nosaltres els que ens fem polígons, granges de porcs i les marranades més grosses.

Què en penses del nou esclat de pop en català que també utilitza la ironia en les lletres?

La ironia és una de les coses per les quals existim. És un plaer que la gent canti en la nostra llengua. Em fa mol-

ta il·lusió, no diré mai que m'és indiferent. Però la meua curiositat pel que es fa ara és menor que abans. Tinc poc entusiasme social. Això és una cosa que no se li pot demanar a un tio de 52 anys.

Però si que t'interessen Albert Pla i Adrià Puntí. Els has produït i ara apareixen al disc.

Només produeixo gent que tinguin un cognom que comenci com el meu, amb la lletra *p*. No, hi ha una amistat, una coincidència en certes coses i no només ens veiem per feina.

Associar la pròpia fragilitat amb el comerç, com esmentes a la “Cançó ingràvida”, és una de les claus del capitalisme?

Doncs no ho sé. Aquesta lletra és molt personal: jo estic molt per sota de la mitjana de fragilitat, pots per la meua infantesa o per coses que han passat a la meua vida. No sóc fràgil: sóc burro, guapo, una persona soferta... Hi ha gent que és fràgil perquè així venen més a la seva persona en les seves relacions personals.

Finalment, en la nova versió de la cançó “Montserrat” passem de ser un país trist on mai plou a un dolç país on tothom riu i plou sovint. Progressem adequadament?

Jo sí, m'han encertat la medicació. Visc en un món que m'agrada envoltat de persones que em fan riure molt. Sóc perfectament conscient de les injustícies i que la gent ho passa malament, sé com n'és de cruel això, però és l'únic planeta que tinc i l'he de viure i no penso passar per aquí trist i deprimit. M'ho passo bé fent música i m'agrada que la gent s'ho passi bé.

. LA COLUMNA

Inèrcies

Ricard Vilaregut
opinio@setmanaridirecta.info

És el darrer fenomen polític i fa dies que tothom en parla, en veu alta o baixa, amb indissimulada sorpresa o amb posat del tipus “jo ja ho deia”: estem parlant, és clar, de Reagrupament. Les claus d'aquest ascens –2.300 associats en mesos no és poca cosa– i l'abast de Reagrupament donarien per un article llarg i dens, d'aquests que van a les primeres pàgines de la DIRECTA. Però com que aquesta és una columna més aviat emparentada amb les converses de bar, parlarem del tema. I quin és el tema? Doncs si Reagrupament és de dretes o d'esquerres.

Més enllà d'anàlisis interessats (el que es coneix com portar l'aigua al propi molí), o de legítimes consignes polítiques, la filiació ideològica de Reagrupament té la seva miga, com diuen en castellà. Tenim dues postures: els primers se'n malfien de Reagrupament, els fa més por que una pedregada. Argumenten que no ser de dretes ni d'esquerres en realitat vol dir de dretes. Parlen de Reagrupament com un partit monotemàtic –la independència, el tema de la regeneració democràtica va de paquet– i que si arriben a tenir representació parlamentària els passarà com a Ciutadans/Ciudadanos: que a la

I quin és ‘el tema’? Doncs si Reagrupament és de dretes o d'esquerres

primera qüestió que no tingui a veure amb el tema, com una llei sobre sanitat, infraestructures, educació, o immigració, saltaran pels aires per la manca de concreció ideològica. Enfront d'aquesta posició, els que s'han apuntat a Reagrupament o el defensen, argumenten que precisament s'ha optat per encarar, des d'un pragmatisme que fa feredar, l'etern debat sobre la prioritització del tema social o nacional, de les dues cares de la mateixa moneda, etc. Segueixen el següent plantejament, que una mica l'he sentit al País Basc, i no pas poc: primer aconseguim la independència i llavors ja ens barallarem entre nosaltres, i no a l'inrevés com fins ara. Els més atrevits, fins i tot, acusen els primers de mantenir una inèrcia esquerranosa que no ha portat enlloc. Acte seguit fan com el gall a la gallina després de fer-li un petó: que diguin el que vulguin mentre jo estigui content. I ara que hi penso, què n'opino jo del tema? Doncs m'incluc amb els primers, amb una excusa: sóc molt d'inèrcies esquerranes, no hi puc fer més.